

EJDERHA AVCILARI OKULU

ESRARENGİZ DEV

KATE McMULLAN

19

25 Dünyada
milyon çocuk
bu diziyi okuyor.

Bir gün yolunuz Kara Orman'a düşerse sakın korkmayın! Ormanın derinliklerinden gelen çığlıklar şaşırtmasın sizi. Tuhaf yaratıklar, deli keşişler, konuşan hayvanlar... Aniden karşınıza çıkıp ağzından ateş saçan ejderhalar... Küçük ejderha avcıları paslı kılıçları ve kırık mızraklarıyla her zaman yanınızdalar. Çocuklar ejderha avcısı olabilirler mi?.. Ejderhalar bu kadar sevimli olurlarsa neden olmasınlar?..

Üstelik onlar Ejderha Avcıları Okulu (EAO) öğrencileri!

Okulun yanındaki ormanda garip şeyler oluyordu. Aniden ortaya çıkan bir dev, Wiglaf'ın sevgili ejderhası Kurtçuk'u kaçırmıştı! Şimdi ejderha avcısı olmak yerine, ejderha kurtarıcısı olmak gerekiyordu. Karşılarındaki sorunun pek de küçük olduğu söylenemezdi...

DİZİNİN DİĞER KİTAPLARI

1. Okulda İlk Gün Sürprizi
2. Anne Ejderhanın İntikamı
3. Kıyamet Mağarası
4. Evlenmek İsteyen Prenses
5. Muhteşem Şövalyenin Sırrı
6. Kötü Cadının Laneti
7. Beyin Gücü Turnuvası
8. Dünyanın Sonu mu Geldi?
9. Ejderha Eğitmenin 97 Yolu
10. Kim Korkar Okuldan
11. Sakar Büyücü İşbaşında
12. Okulu Hayaletler Bastı!
13. Bugün Ayın 13'ü
14. Kurtar Bizi Büyücü!
15. Ejderhaların Başı Dertte
16. Dünyanın En Yaşlı Ejderhası
17. Ejder Ateşi
18. Asla Bir Trol'e Güvenme
19. Esrarengiz Dev

www.beyazbalina.com.tr

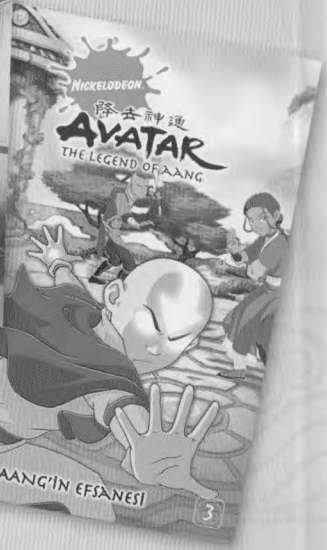
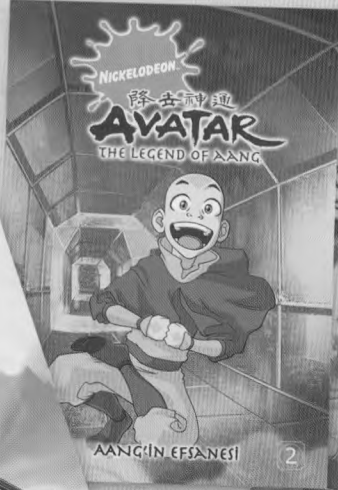
ISBN 978-975-999-242-2

9 789759 992422

NICKELODEON

EFANEVİ ÇİZGİ FİLM AVATAR'IN KİTAPLARI BEYAZ BALINA'DA!...

KATE MCMULLAN

1947 yılında, Amerika'nın Missouri eyaletinde doğdu. Okumayı söker sökmez halk kütüphanesindeki kitapları okumaya başladı. Tulsa ve Ohio eyalet üniversitelerinde öğrenim gördükten sonra ilkokul öğretmeni oldu. 1976'da New York'taki bir yayınevinin dil sanatları ve görsel-işitsel malzemeler editörlü-

ğünü yapmaya başladı. Bir sene sonra da ilk çocuk kitabını yayınladı. O zamandan bu yana da çocuklar için 50'nin üzerinde kitap yazdı. Kate McMullan'ın kitapları başta Almanca ve Fransızca olmak üzere birçok dile çevrildi. Çizer olan eşiyile birlikte birçok kitaba imza attılar. *Ejderha Avcıları Okulu* (Dragon Slayers' Academy) dizisiyle *The New York Times* ve *Parenting*'in seçtiği "Yılın En İyi On Kitabı" arasında yer aldı. Acemi ejderha avcılarının maceralarını anlattığı bu dizisiyle çocukların en sevdiği yazarlar arasına girdi. Milyonlarca çocuk tarafından sevilerek okunuyor.

Kocası, kızı ve iki kedisıyla New York'ta yaşayan yazar, şehirdeki çeşitli okullarda çocuklara yazarlık dersi vermektedir.

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2007

EJDERHA AVCILARI OKULU

Esrarengiz Dev

KATE MCMULLAN

ISBN 978-975-999-260-6

© 2006, Kate McMullan - Bill Basso

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: *Murat Batmankaya*

Editör: *Necati Balbay*

İngilizce aslından çeviren: *Selim Yeniçeri*

Resimleyen: *Bill Basso*

Kapak tasarımı: *Şükrü Karakoç*

Sayfa tasarımı: *Kâmuran Ok*

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul (Tel: 0212-483 36 66)

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul (Tel: 0212-637 04 11)

Beyaz Balina Yayınları

Telsiz Mah. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: +90 212 546 86 32

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: Yelpeze Dağıtım

Telsiz Mah. 85. Sokak Altay Apt. No: 100 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: +90 212 546 86 39 - 546 86 46 • Faks: +90 212 546 86 64 - 546 86 65

info@yelpeze.com.tr

Resimleyen:

Bill Basso

İngilizce aslından çeviren:

Selim Yeniçeri

Doğu
Kulesi

Başparmak Köyü

Avcılar
Yolu

Yatakhane

Gir Ama Sorumluluk Kabul Etmeyiz!

EAO

Yılanbalığı
Dolu Hendek

Asma Köprü

İçindekiler

Mızrak Yarışması	9
Hüzünlü Geri Dönüş	16
Ejderha Kurtarıcıları	24
Acil Kurtçuk Kurtarma Timi	31
Hasta Ejderha Kurtçuk	40
Küçük Dev	50
Devistan Krallığı'na Yolculuk	60
Anne Dev ve Kızı	68
Uçan Halı	78
Kurtçuk'u Kurtarma Zamanı	86
Asi Anahtar	93
"Uç Kurtçuk! Kurtul!"	100
Şatodan Muhteşem Kaçış	105

Mızrak Yarışması

Wiglaf, “Dikkat et Angus!” diye bağırdı, bir eşeğin üzerinde tünemiş olan arkadaşına.

Angus bağırdı: “Deh, Lümpen!”

Ama Lümpen kıpırdamadı bile. Üstelik zırh giymiş bir çocuk, siyah aygırının üzerinde olanca hızıyla Angus ve Lümpen’in üzerine geliyordu.

Wiglaf gözlerini kapadı.

BAAAMMM!

Wiglaf parmaklarının arasından baktı.

Angus şaşkın bir şekilde yerde, tozların üzerinde yatıyordu.

Wiglaf şaşırmamıştı. Ejderha Avcıları Okulu'nun mızrak takımı, o sabah eşek arabasıyla Soylu Şövalyeler Konservatuvarı'na gelmişlerdi. Soylu Şövalyeler Konservatuvarı takımı mızrak yarışmalarında çok iyiydi. Ejderha Avcıları Okulu takımı ise berbattı. Soylu Şövalyeler Konservatuvarı takımının gerçek atları vardı. Ejderha Avcıları Okulu takımının gerçek bir eşeği vardı. Lümpen aslında Ejderha Avcıları Okulu'nun aşçısı Tava'ya aitti. Wiglaf, Tava'yı Lümpen'i kendilerine ödünç vermeye ikna edebilmek için dağ gibi bulaşıkları yıkamak zorunda kalmıştı.

Şimdi Soylu Şövalyeler Konservatuvarı şatosunun arkasındaki Soylu Şövalyeler Konservatuvarı sahasındaydılar. Sahanın iki ucunda da öğrencilerin zırhlarını giydiği çadırlar vardı; tabii eğer varsa, çünkü Ejderha Avcıları Okulu takımının yoktu. Taraftarlar sahanın bir kenarı boyunca uzanan sıralarda oturuyorlardı.

“Ohhh,” diye inledi Angus, ayağa kalkmaya çalışırken. “Karşı takımın atına doğru koşman gerekiyordu, Lümpen.”

Lümpen kuyruğunu salladı.

“Endişelenme, Angus!” diye bağırdı takım kaptanı Janice, yan taraftan. Bir Ejderha Avcıları Okulu bayrağı sallarken sakızını balon yapıp patlattı. “Gelecek sefere onları harcayacaksın!”

Janice eski okulunda mızrak şampiyonuydu. Ejderha Avcıları Okulu mızrak takımını kurmak onun fikriydi.

Şimdi Soylu Şövalyeler Konservatuvarı taraftarları tezahürat yapıyordu:

“Hey, hey, hey, kırmızı beyaz için!

Hey, hey, hey, gidip sütünüzü için!”

Angus mızrağını kaldırdı ve poposunu ovalayarak Wiglaf'a doğru yürüdü.

“Yer değiştirmek ister misin, Wiggi?” diye sordu. “Sen yarış, ben de takım kaptanı olayım.”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Wiglaf. İşini seviyordu. Takımına moral veriyor, yiyecekler getiriyor, karşılaşmalar için yolculukları düzenliyor ve kayıtları tutuyordu.

Wiglaf'ın sevmediği tek şey, 1. Sınıf öğrencisi baş belası kardeşi Dudwin'in takım müdürü yar-

dımcısı olmak için yalvarmış olmasıydı. Sonunda Wiglaf teslim olmuştu. Wiglaf ve takımla birlikte Dudwin de Soylu Şövalyeler Konservatuvarı şatosuna gelmişti ama şimdiye kadar herhangi bir yardımı olmamıştı.

“Erica, Janice’den sonra sıra sende,” dedi Wiglaf. “Zırhını giyme zamanı geldi.”

Erica oturduğu yerden kalkıp gerindi. “Harika. Ama içimde güzel bir his var!”

Erica, aslında Prenses Erica idi. En çok istediği şey, iyi bir ejderha avcısı olmaktı. Yumruğunu havaya salladı ve zırhını giymek için çadıra koştu.

“Puanlar nasıl, Wiggi?” diye sordu Dudwin.

“Soylu Şövalyeler Konservatuvarı beş yüz seksen iki puan,” dedi Wiglaf. “Bizim de... eee, sadece dört puanımız var.”

“Biz kaybetmeye mahkûmuz!” diye homurdandı Dudwin. “Keşke Ejderha Avcıları Okulu bir kez olsun kazansa!”

Bunu Wiglaf da çok istiyordu. Ama altlarında Lümpen varken bunu başarmaları pek mümkün görünmüyordu.

“SIRADAKİ KARŞILAŞMA,” diye gürledi spiker. “EJDERHA AVCILARI OKULU’NDAN JANICE, SOYLU ŞÖVALYELER KONSERVATUVARI’NDAN LAUNCY’YE KARŞI!”

Janice koşup Lümpen’in sırtına tırmandı. Lümpen başını eğdi ve önündeki çimenleri kemirmeye koyuldu.

Sahanın diğer ucunda, Soylu Şövalyeler Konservatuvarı’ndan Launcy aygırına bindi. Launcy’nin üzerinde Soylu Şövalyeler Konservatuvarı harflerinin bulunduğu beyaz bir zırh vardı. Beyaz miğferinin üzerinden kırmızı tüyler sarkıyordu ve elinde uzun gümüş rengi bir mızrak tutuyordu.

“Ateş topu, saldır!” diye bağırdı Launcy, atını mahmuzlayıp dörtnala koştururken. Sahanın diğer ucundan, olanca hızlarıyla doğruca Janice ve Lümpen’in üzerine geliyorlardı.

Janice mızrağını sıkıca kavradı. Sakızını gide rek daha hızlı çiğniyordu.

“Deh, Lümpen!” diye bağırdı.

Lümpen yerinden kıpırdamadı.

Wiglaf gözlerini kapadı.

BAAAMMM!

“Kral Ken’in yanan pantolonu adına!” diye bağırdı Angus.

Wiglaf gözlerini açtığında gördüklerine inanamadı. “Hâlâ eşeğin sırtında!”

Dudwin şarkı söyleyip dans etmeye başladı:

“Janice, Janice, bizim kızımız!

Onunla parlar cesur adımız!

İri cüssesi ve gücüyle

Janice, Janice, bizim kızımız!”

Janice balon şişirip patlattı ve Lümpen’in sırtından el salladı.

Launcy ise beyaz zırhı tozla kaplanmış bir halde yerde yatıyordu.

Gong çaldı: *Bong! Bong!*

Devre!

Hüzünlü Geri Dönüş

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı amigoları kırmızı-beyaz formaları içinde sahaya fırlayarak bağırdılar:

*“Ejderha Avcıları Okulu’nu geri geri,
geldikleri ormana gönderelim,
Bize karşı şansları olmadığını gösterelim!
Mızrakları yok, zırhları yok, bir atları bile yok
Hepsinden önemlisi, Soylu Şövalyeler Kon-
servatuvarı’na karşı hiç şansları yok!”*

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı taraftarları ayağa fırlayarak alkışladılar.

Ejderha Avcıları Okulu taraftarlarına ayrılan sıralar bomboştu. Orada oturan tek kişi, Ejderha Avcıları Okulu kütüphanecisi Birader Dave idi. Kel kafasına mavi harflerle Ejderha Avcıları Okulu yazmıştı ve mavi bir Ejderha Avcıları Okulu bayrağı sallıyordu.

“Bastır, Ejderha Avcıları Okulu!” diye bağıryordu.

Zırhını giymiş olan Erica, çadırdan çıktı ve takım arkadaşlarına doğru yürüdü.

Wiglaf, Tava'nın hazırladığı ejderha naneli yılanbalığı suyuyla dolu matarayı uzattı.

Janice sakızını kulağının arkasına sıkıştırdı. Matarayı dudaklarına götürdü, başını arkaya attı ve kocaman bir yudum aldı.

“Bravo sana, Janice!” dedi Angus, arkadaşının sırtına vururken.

“Baaahhh!” diye bağırdı Janice, ağzındaki yılanbalığı suyunu olduğu gibi Wiglaf'ın üzerine boşaltarak.

“Ah!” dedi Angus. “Affedersin, Janice.”

“Sorun değil,” dedi Janice, matarayı Erica'ya uzatırken.

Soğuk, yapış yapış yılanbalığı suyu Wiglaf'ın yüzünden akıp boynunu gıdıkladı. Soylu Şövalyeler Konservatuvarı takımı oyuncularının arkasında duran havlu yığınınına baktı.

“Hemen dönerim,” dedi Wiglaf. Sahanın karşı tarafına koşarken, Dudwin de arkasındaydı.

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri sıralarında oturuyor, kırmızı ipek bezlerle alınlarını siliyorlardı. Hizmetkârlar onlara gül kokulu su getirerek ayaklarını yıkıyorlardı. Wiglaf ve Dudwin'e aldırmadılar bile.

“Yarın Kara Orman'da benimle ejderha avlamaya kim gelir?” diyordu Chauncy. “Keşiş Kulübesi'ndeki keşişin çıktığını ve yerine dev gibi altın yığını olan bir ejderhanın geldiğini duydum.”

Wiglaf keşişle bir kez karşılaşmıştı. Adı Deli Looney idi. Kesinlikle uygun bir ismi vardı. Chauncy'nin Looney'in kulübesinden söz ettiğini tahmin ediyordu.

“Cılız bir ejderhaymış,” diye devam etti Chauncy. “Öldürmesi kolay.”

“Tam sevdiğim gibi!” dedi Launcy.

“Mızrağımı karnına saplayacağım!” dedi Flauncy.

“Kafasını keseceğim!” diye bağırdı Delauncy.
“Her taraf kan gölüne dönecek!”

Dudwin hayret ve hayranlıkla dinliyordu.

Ama Wiglaf'ın midesi bulanmıştı. Kanlı savaşlarla ilgili şeyler duymaktan nefret ediyordu. Kan görmeye dayanamıyordu ama Ejderha Avcıları Okulu öğrencileri arasında ejderha öldürmüş olan bir tek o vardı. Aslında iki tane öldürmüştü. Ama sadece kazayla. Bunu, ejderhanın gizli zayıf noktasını bularak yapmıştı ve hiç kan akmamıştı.

“Bana şu ejderhadan biraz daha söz et,” dedi Launcy.

Wiglaf mızraklar, saplamalar ve kanla ilgili daha fazla şey duymak istemiyordu.

“Affedersiniz,” dedi Wiglaf, Soylu Şövalyeler Konservatuarı öğrencilerine. “Bir havlu ödünç alabilir miyim?”

“Güzel, temiz bir Soylu Şövalyeler Konservatuarı havlusu mu?” dedi Launcy. “*Senin* için mi?”

“Hayatta olmaz,” dedi Chauncy. “Her neyse, çocuklar, dediğim gibi, bu ejderha küçük ve zayıf.”

Wiglaf iç çekti. “Gidelim, Dud.”

“Biraz sonra, Wiggi,” diye fısıldadı Dudwin.

Wiglaf koşarak arkadaşlarının yanına döndü. Ama Dudwin, Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerinin yanında kalarak konuşmaları dinledi.

Mızrak yarışması sona ermişti. Wiglaf son puanlara baktı:

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı: 933

Ejderha Avcıları Okulu: 10

“Herkes burada mı?” diye sordu Birader Dave, sürücü koltuğundan. Ejderha Avcıları Okulu öğrencileri eşek arabasına dolmuşlardı. “O halde gidelim!”

Dizginleri salladı ve Lümpen Ejderha Avcıları Okulu şatosuna doğru ayaklarını sürümeye başladı.

Araba asma köprüden geçerken, Erica dönüp Soylu Şövalyeler Konservatuvarı şatosuna baktı.

“Kesinlikle güzel bir şatoları var,” dedi, iç çekerek. “Ejderha Avcıları Okulu’da Soylu Şövalyeler Konservatuvarı’nın sahip olduğu o güzel şeylere sahip olsaydı ne kadar çok şey öğrenirdik, bir düşünsenize! Belki onları mızrak turnuvalarında yenerdik bile.”

“Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri ejderha öldürmek konusunda bizden çok daha fazla şey biliyorlar,” dedi Dudwin. “Yarın bir ejderha öldüreceklerini söylediklerini duydum!”

“1. Sınıf öğrencileri de ejderha öldürmeye gidecek Dud,” dedi Erica. “Sabırlı ol.”

“Hah!” dedi Dudwin. “Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri bütün ejderhaları öldürecek ve bize hiç kalmayacak.”

“Böyle bir şey mümkün değil,” dedi Angus. “Sadece Kara Orman’da yaşayan binlerce ejderha var. Her gün yenileri doğuyor. Değil mi Wiggi?”

Wiglaf başıyla onayladı. Angus ile birlikte mor bir ejderha yumurtası buldukları günü düşündü. Yanlarına alıp yatakhaneye getirmişlerdi. Yumurtadan bir ejderha yavrusu çıkmıştı. Küçük ejderha yavrusu gözlerini açtığında ilk Wiglafı görmüştü ve bu yüzden ona “Anne” diyordu. Angus’a “Efendim” diye sesleniyordu. Wiglaf ve Angus, ona Kurtçuk adını vermişlerdi. Şimdi yarı yetişkinliğe ulaşmıştı ve ormanda yaşıyordu. Ama bazen Ejderha Avcıları Okulu’na uçarak kütüphanede kalıyor, Birader Dave onu Müdür Mordred’den saklıyordu. Wiglaf, Kurtçuk’u haftalardır görmemişti. Başına bir şey gelmemiş olmasını umuyordu.

“Haydi Ejderhanonka Kampı’nda öğrendiğimiz şarkıyı söyleyelim!” dedi Janice. Ve söylemeye başladı:

“Duvarda yüz matara bira

Yüz matara bira!

O mataralardan biri düşerse...

Duvarda doksan dokuz matara bira!”

Takımın geri kalan üyeleri de şarkıya katıldılar.

Yapış yapış yılanbalığı suyu Wiglaf'ın sol kulağını gıdıklıyordu. İç çekti. Ejderha Avcıları Okulu'na dönüş yolculukları uzun ve yapış yapış olacaktı.

Ejderha Kurtarıcıları

O gece daha sonra Wiglaf, Dudwin'e iyi geceler dilemek için aşağı inerek 1. Sınıf yatakhanesine geldi. Kapıdan içeri baktı.

“Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri yarın ejderha avlamaya gidecekler,” diye anlatıyordu Dudwin, arkadaşlarına.

“Ne şanslılar!” dedi Bilge.

“Evet, çok şanslılar!” dedi Maggot. Bilge ve Maggot adlı ikizler, Angus'un kuzenleriydi.

“Keşke biz de bir ejderhayla savaşılabilsaydık!” dedi iriyarı bir 1. Sınıf öğrencisi.

“Keşke,” dedi Dudwin. “Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri, küçük bir ejderhanın peşindeler. Yığınla altını varmış. Dağ gibi!”

Dudwin, Wiglaf'ın kapıda durduğunu görmemişti. Arkadaşlarına hikâyesini anlatmaya dalmıştı.

“Pembe kulakları varmış,” diye devam etti Dudwin. “Demek ki erkek. Ortası vişne kırmızı sarı gözleri varmış.”

Wiglaf yutkundu. Kurtçuk'un ortası vişne kırmızısı olan sarı gözleri vardı!

“Yarın bu ejderhayı öldürecekler,” dedi Dudwin.

Ya Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri Kurtçuk'un peşindeyse, diye düşündü Wiglaf. Daha fazla dinlemek istemiyordu. Koşarak üst kata, 2. Sınıf yatakhane sine çıktı.

“Angus, uyan!” diye bağırdı, arkadaşını sarsarak.

Angus'a duyduklarını anlattı.

“Bu ejderha kesinlikle Kurtçuk'a benziyor!” dedi Wiglaf. “Onu kurtarmalıyız!”

Angus yerinde doğrulup oturdu. “Haklısın,” dedi. “Ama Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerinin sayısı çok fazla. Erica ve Janice'den de yardım isteyelim.”

“İyi fikir,” dedi Wiglaf. “Kızların yatakhanesine girip onlara toparlanmalarını söyleyebiliriz. Şafakta yola çıkarız.”

“Ya Tava bizi yakalarsa?” dedi Angus. “Bizi zindana atar, biz de Kurtçuk’u asla kurtaramayız.”

Wiglaf düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. “Zelnoc’un Dudwin’e verdiği görünmezlik başlığı hâlâ bende. Eğer birbirimize yakın durursak, bence ikimiz de görünmez olabiliriz.”

Angus başını iki yana salladı. “Zelnoc dünyanın en kötü sihirbazı. Büyüleri hep ters tepiyor. O başlığı giyersek, beş ayağımız filan olabilir. Ya da kollarımızdan başka bir şeyimiz kalmaz!”

Wiglaf omuz silkti. “Denemeye değer.”

Yatağının altına uzanıp, üzerinde gümüşü yıldırım desenleri bulunan parlak mavi bir başlık çıkardı. Başına geçirdi, gözlerini kapadı ve “Zip-piti Zap!” dedi.

“Vay canına!” diye bağırdı Angus. “Nereye gittin?”

Angus görünmez kolların omuzlarına sarıldığını hissetti. Başını eğerek ayaklarının olması gereken yere baktı ama onları göremedi!

“Tahmin et!” dedi Wiglaf. “Sen de görünmez oldun!”

“Bu doğru, yok oldum!” dedi görünmez Angus. “Ama böyle nasıl yürüyeceğiz ki?”

“Üç bacak yarışını birlikte kazanmıştık, hatırladın mı?” dedi görünmez Wiglaf. “Haydi, gidelim.”

Çocuklar görünmez bir şekilde taş merdivenden indiler ve koridordan ilerleyerek büyük ahşap kapıya doğru gittiler. Wiglaf kapıyı iterek açtı. Şato avlusuna baktı. Ortalık sakin görünüyordu.

“Aay!” diye fısıldadı Angus. “Şu ne?”

Wiglaf da görmüştü: Karanlıkta dev gibi bir şekil yükseliyordu. Neredeyse kalbi duracaktı.

“Bir ejderha,” dedi, zorlukla.

Ejderha hareketsiz duruyordu. Wiglaf gözlerini kısarak görmeye çalıştı.

“Angus,” dedi, kalbi bir kez daha atmaya başlarken. “Bu sadece Yaşlı Blodgett, bizim egzersiz ejderhamız.”

Angus rahat bir nefes aldı.

İkisi birlikte şato avlusunda görünmez şekilde ilerlediler. Kızlar Yatakhanesi Kulesi'nin ön basamaklarında parmak uçlarında yürürken, kule- nin dibinde nöbet tutan Tava'ya neredeyse tos- luyorlardı.

“Kim var orada?” diye bağırdı Tava, şüpheci bir tavırla hıyayı koklayarak. “Yılanbalığı koku- su alıyorum.”

Oh! diye düşündü Wiglaf. *Hâlâ yılanbalığı su- yu kokuyorum! Başımız dertte!* Parmaklarını çapraz yaptı ve nefesini tuttu.

“Ama ben hep yılanbalığı kokusu alırım za- ten,” diye mırıldandı Tava, kendi kendine. “Bü- tün gün yılanbalığı pişirirsen başka ne olabilir ki? Yılanbalıkları, yılanbalıkları, yılanbalıkları. Asla güzel bir bataklık faresi veya etli kara kur- bağaları olmaz. Etli, şişkin sülükler olsa ne güzel pişirirdim!”

Tava mırıldanarak basamaklardan indi.

Wiglaf onun karanlıkta gözden kayboluşunu izledi. Nefesini bıraktı. İki çocuk birlikte kuleye girdiler. Görünmez bir şekilde taş merdivenden çıkarak 2. Sınıf Kızlar Yatakhanesi'ne doğru iler- lediler.

“Şimdi yeniden görünelim,” diye fısıldadı Wiglaf. Angus’u bıraktı.

Angus aniden görünür oldu.

“Zappiti Zap!” dedi Wiglaf.

Hiçbir şey olmadı.

“Zappiti Zap!” diye tekrarladı Wiglaf, yüksek sesle.

Aniden karşılarındaki kapı açıldı ve Erica başını uzattı.

“Angus!” dedi. “Burada ne işin var?”

“Aa... eee... ben...” diye geveledi Angus, kızlar yataklarından fırlayıp olanları görmek için kapıya koşuşurken.

“Angus!” diye bağırdı Gargarya Prensesi Cimcime. “Bu bir saldırı mı?”

“Hayır!” diye bağırdı Angus. “Tek başıma değilim. Wiglaf da burada.”

“Nerede?” dedi Cimcime. “Onu göremiyorum.”

“Zappiti Zip!” diye bağırdı Wiglaf. “AHH!” diye bağırdı arkasından.

Angus ve kızlar iri iri açılmış gözlerle izlerken, Wiglaf’ın elleri görüldü, sonra tekrar görünmez oldu. Ardından, burnu görüldü.

Kızlar gülüştü.

“Ayyy!” diye bağırdı Wiglaf, burnu kaybolup sol bacağı görünürken. Uzanıp başlığı tuttu ve bütün gücüyle çektii. Kafasından çıkınca, Wiglaf aniden yine görünür oldu.

Janice heyecanla sakızını balon yapıp patlattı. “Ejderha Avcıları Okulu’na bayılıyorum!” dedi. “Burada hep çılgınca şeyler oluyor!”

“Şşşt!” diye uyardı Erica. “Tava’nın onları yakalamasına izin veremeyiz.” Wiglaf’a baktı. “Burada ne işiniz var?”

“Seninle ve Janice ile konuşmamız gerek,” dedi Wiglaf.

İki kız koridora çıktılar. Wiglaf onlara Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerini ve Kurtçuk’un içinde bulunduğu tehlikeyi anlattı.

“Lancelot’un karaciğeri!” dedi Janice. “Kurtçuk’u hatırlıyorum. Bizi uyarmaya gelmişti.”

“Onu kurtarmalıyız!” dedi Wiglaf.

“Haklısın Wiggi,” dedi Erica. “Kurtaracağız da. Normalde biz ejderha avcılarıyız ama bu kez ejderha kurtarıcısı olacağız!”

Acil Kurtçuk Kurtarma Timi

Ertesi sabah şafakta, Wiglaf ve arkadaşları müdürün kapısını vurdular. Mordred'in kapıyı açması biraz zaman aldı. Uyku mahmuru menekşe rengi gözleriyle, karşısında duran dört öğrenciye öfkeyle baktı.

“Ne?” dedi, oyuncak ayısına sarılarak. “Ah, sensin, yeğenim.”

“Günaydın, Mordred Dayı,” dedi Angus. “Seninle konuşmalıyız. Acil durum.”

“Acil durum, macil durum.” Mordred tekrar yatağına yürüdü. Yorganı çenesine kadar çekip menekşe rengi gözlerini kapadı. “Değerli altınlarımı mızrak formaları ve atlar gibi saçma sapan

şeylere harcamamı istiyorsunuz,” diye gürledi. “Bu olmayacak; asla. Şimdi gidin!”

Wiglaf öne çıktı.

“Müdür Mordred, efendim,” dedi. “Dün Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerini konuşurken duyduk. Keşiş Kulübesi’nde yaşayan küçük, zayıf bir ejderhadan söz ediyorlardı; dediklerine göre dev gibi bir yığın altını va...”

Mordred’in gözleri açılıverdi. “Dev gibi bir yığın altın mı?” diye bağırdı, doğrulup otururken. “Ah, Teddy,” diye bağırdı, ayısını göğsüne bastırarak. “Bu rüyamda gördüğüm piyango olabilir!” Öğrencileri bir kez daha fark etmiş gibi baktı ve oyuncak ayısını yastığın altına tıktı.

“Eee, ne bekliyorsunuz o zaman?” diye gürledi. “Hemen gidip o ejderhayı öldürün! Gidin! Çab, çab, çabuk! Bana ALTIN getirin!”

Wiglaf, Angus, Erica ve Janice, ofisten çıktılar. Koridorda koşarlarken, Mordred başını kapıdan uzattı.

“O ejderhayı Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerinden önce avlasanız iyi olur!” diye seslendi.

“Evet, efendim!” diye bağırdılar hep birlikte.

Dört arkadaş şato avlusuna çıktılar. Eşyalarını önceki gece hazırlamışlardı. Wiglaf kılıcını, Erica da kılıcını ve Sör Lancelot alet kemerini almıştı. Janice mızrağını taşıyordu. Angus da silah olarak yanına koca bir torba dolusu şekerleme almıştı.

“Sör Lancelot Kataloğu’ndan aldığım bir Kara Orman haritam var,” dedi Erica, şato kapısına doğru hızlı adımlarla yürürlerken. “Ben yolu bulurum.”

Wiglaf rehberliği Erica’ya bırakırken, arkalarından birinin seslendiğini duydu. “Wiglaf, bekle!”

Wiglaf döndüğünde, Dudwin’in kendilerine doğru koşarak geldiğini gördü.

“Nereye gidiyorsunuz Wiggi?” diye sordu Dudwin.

“Tehlikeli bir göreve,” dedi Wiglaf. “Sen gelemezsin.”

Dudwin gözlerini kısıtı. “Ejderha öldürmeye gidiyorsunuz, değil mi Wiggi?”

“Hayır, o değil,” dedi Wiglaf, dürüstçe. Sonuçta ejderha öldürmeye değil, *kurtarmaya* gidiyorlardı. Yalan söylememişti.

“Evet, o!” diye bağırdı Dudwin. “Ben de geliyorum!”

“Hayır Dud,” dedi Wiglaf, kesin bir tavırla. “Bizi yavaşlatırsın.”

“Yavaşlatmam!” diye itiraz etti Dudwin.

“Hayır,” dedi Erica. “Bu son cevabımız. Haydi, millet.”

2. Sınıf öğrencisi dört arkadaş asma köprüyü geçtiler. Wiglaf arkasına baktı. Dudwin gidişlerini izliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve öfkeli görünüyordu. Wiglaf kendini kötü hissediyordu ama küçük kardeşinin gelmesi mümkün değildi. Kurtçuk’a Soylu Şövalyeler Konservatuarı öğrencilerinden önce ulaşabilmek için hızlı hareket etmeleri gerekiyordu, yoksa kötü bir şey olabilirdi!

“Görevimiz için bir isme ihtiyacımız var,” dedi Erica, Avcılar Yolu’nda yürürlerken. Bir an düşündü. “Kendimize AKKUT diyeceğiz,” dedi sonunda. “Acil Kurtçuk Kurtarma Timi!”

Wiglaf sırtıttı. “Hoşuma gitti.”

“Benim de,” dedi Janice. “Hey, belki de mızrak takımımızın ihtiyacı olan şey budur; güzel

bir isim. Ejderha Avcıları Okulu Eşekleri'ne ne dersiniz?"

Angus yüzünü ekşitti.

AKKUT üyeleri hızlı adımlarla yollarına devam ederlerken, güneş tepelerinde yükseliyordu. Sonunda Kara Orman'a ulaştılar. Ağaçlar o kadar yoğundu ki güneş ışığı neredeyse içeri girmiyordu. Gün ortasında bile orman karanlıktı.

Korkutucuydu. Wiglaf ağaçların arasında tuhaf sesler duyuyordu. Çalıkların arasından tuhaf tıslamalar geliyordu. Yolun yan tarafında tuhaf hırıltılar yankılanıyordu. Ama Wiglaf, bunun Angus'un midesi de olabileceğini düşündü.

"Acıktım," dedi Angus, bir an sonra. "Öğle yemeği için duralım."

"Bekleyin!" dedi Erica. "Dinleyin!"

Durdular. Wiglaf, Kara Orman'ın alışıldık seslerini duyuyordu. Sonra bir dalın kırıldığını duyduğunda, neredeyse yüreği yerinden fırlayacaktı.

Yakınlarında dolaşan bir şey mi vardı?

"Çabuk!" diye fısıldadı Erica. "Şuraya!"

Bir mağaranın girişine doğru koştular. İçerisi berbat kokuyordu. Tava'nın Yılanbalığı Sürpri-

zi'nin kalıntularından daha da kötü. Bilge ve Maggot'un ölü sülük koleksiyonundan da kötü. Üstelik içerisi çok karanlıktı. Ama en azından mağara boş görünüyordu.

Dördü birlikte içeri koştular ve çömelip dinlediler.

Tap... tap... tap...

Bir şey çalıkların arasından onlara doğru yaklaşıyordu!

Wiglaf nefesini tuttu.

ÇITIRT!

Bir dal daha kırıldı.

Wiglaf ürperdi. Ürpertisinin nedeni soğuk değildi.

Güçlü bir "BAM!" sesi mağaranın dışında gürledi.

"AAAAAAAAAAAAHHHHHH!" diye bağırdı AKKUT üyeleri.

"AAAAAAAAAAAAHHHHHH!" diye karşılık verdi biri.

Wiglaf parmaklarının arasından baktığında, vahşi bir yaratık görmeyi bekliyordu.

Ama gördüğü şey...

“Dudwin?” diye bağırdı. “Burada ne işin var?” Mağaradan çıktı. “Peki neden bağıryorsun?”

“Siz bağırdığınız için bağırdım.” Wiglaf’ın küçük kardeşi omuz silkti. “Ben de sizinle geliyorum Wiggi.” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını kaldırdı. “Beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok.”

Wiglaf bu inatçı görünüşü tanıyordu. Annesi Molwena kafa vurma yarışmalarını kesmek istediğinde on iki kardeşinin hepsinde görmüştü.

“Ejderha öldüren ilk 1. Sınıf öğrencisi olmak istiyorum,” diye ekledi Dudwin. “Senin gibi Wiggi.”

“Ah, bırak gelsin Wiglaf,” dedi Angus. “Sonuçta bulabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var.”

“Tabii!” dedi Janice. “Dud iyi bir çocuk.”

Erica, Wiglaf’a yaklaştı. “Böylelikle onu göz önünde tutabiliriz,” dedi, alçak sesle. “Yoksa önden gidip başını derde sokabilir.”

“Pekâlâ Dud,” dedi Wiglaf. “Bizimle gelebilirsin. Ama gördüğün her taşı toplamak yok.”

“Toplamam,” dedi Dudwin.

“Bu ejderhayı öldürmeyeceğiz,” diye ekledi Wiglaf.

“Elbette öldüreceğiz!” dedi Dudwin. “Biz ejderha avcısıyız!”

Wiglaf başını iki yana salladı. “Bu ejderhanın dostumuz Kurtçuk olduğunu sanıyoruz ve onu Soylu Şövalyeler Konservatuarı öğrencilerinden kurtaracağız.”

“Ah,” dedi Dudwin. “Bu çok heyecanlı.”

“Ejderha Avcıları Okulu’na dönebilirsin,” dedi Wiglaf, hevesle.

“Hayır,” dedi Dudwin. “Geliyorum. Ejderhayı görmek ve Soylu Şövalyeler Konservatuarı öğrencilerini korkutmak istiyorum!”

Wiglaf iç çekti. “Öyle olsun bakalım.”

Ama Dudwin ağabeyini duymadı. En yakındaki ağaca tırmanmakla meşguldü.

Hasta Ejderha Kurtçuk

AKKUT tekrar yola koyuldu ama şimdi daha yavaş ilerliyorlardı. Dudwin “ileri-yi gözlemlemek” için sürekli ağaçlara tırmanı-yordu. Tünediği yerden gördüklerini bağıarak aşağıdakilere bildiriyor, inerken de hiç acele et-miyordu.

“Ağaçlara tırmanamazsın demedin ki,” dedi Dudwin, Wiglaf şikâyet ettiğinde.

“Bize yetiş Dud,” dedi Wiglaf. “Genç bir ej-derhanın hayatı söz konusu.”

“Tamam, tamam.” Dudwin hızlı adımlarla ilerledi. “Bir maceranın tüm keyfini öldürmeyi de iyi biliyorsun doğrusu.”

AKKUT, güneş iyice yükselene kadar ilerlemeye devam etti.

Angus durdu. "Yemek yemeden ilerleyemem," dedi. Büyük bir kayanın üzerine oturdu ve şekerleme torbasını açtı.

"Çabuk yememiz gerek," dedi Wiglaf. "Yoksa Kurtçuk'u kurtarmak için geç kalabiliriz!"

Angus çikolata kaplı domuz eti şekerlemesini ve elma şekerlerini yerken, diğerleri Erica'nın hazırladığı yılanbalığı sandviçlerini kemiriyor ve Angus'u imrenerek izliyorlardı.

"Ah, bu daha iyi," dedi Angus, parmaklarını emerek.

"Bizim için değil," diye homurdandı Wiglaf.

Angus ona aldırmadı.

AKKUT üyeleri tekrar yola koyuldular. Ormanın derinliklerine doğru uzanan bir yolu izliyorlardı.

Biraz ilerledikten sonra, "Neredeyse geldik..." dedi Angus.

Erica haritaya baktı. "Neredeyse," dedi.

Ama uzun bir süre daha yürümeye devam ettiler.

Sonunda Wiglaf bağırdı: “Hey, bakın, bir tabela!”

KEŞİŞ KULÜBESİ BU TARAFTA

Ok, çalıları gösteriyordu.

Wiglaf başını kaşdı. “Ama burada yol yok ki.”

“Bu bir hile,” dedi Erica. “Keşişler rahatsız edilmeyi sevmezler. Bu yüzden insanlara kulübelerini ters yönde gösteren tabelalar bırakırlar. Kara Orman haritam, kulübenin bu tarafta olduğunu gösteriyor.”

Devam ettiler. Çok geçmeden başka bir tabelaya geldiler. Şöyle yazıyordu:

KEŞİŞ KULÜBESİ'NE ULAŞMAK İSTİYORSANIZ, YANLIŞ YOLDASINIZ.

“Demek ki doğru yoldayız,” diye açıkladı Erica. Üçüncü bir tabela, bir ağaca iliştirilmişti:

BİR KEŞİŞİ ARIYOR OLMAMANIZ İYİ BİR ŞEY. ÇÜNKÜ BU YÖNDE BULAMAYACAKSINIZ.

“Yaklaşmış olmalıyız,” dedi Janice.

AKKUT üyeleri yoldan ilerlediler ve sonunda bir açıklığa geldiler. Burada ağaçlar kesilerek ışık gelmesi sağlanmıştı. Açıklığın ortasında küçük, derme çatma bir kulübe duruyordu. Pencerelerine tahtalar çakılmıştı. Çatı deliklerle doluydu.

Kapıda bir tabela vardı:

LOOEY ARTIK BURADA OTURMUYOR.

“Kurtçuk!” diye seslendi Wiglaf. “Orada mısın?”

Ama daha bir cevap alamadan, kırmızı-beyaz Soylu Şövalyeler Konservatuarı tünikli çocuklar karşı yönden kulübeye doğru koştular. Miğferlerinin tepesinde parlak kırmızı tüyler vardı ve uzun, parlak kılıçlar taşıyorlardı. Kulübenin etrafını sardılar.

Wiglaf onları saydı; on, on iki, on dört! Kalbi deli gibi atıyordu. Kurtçuk’u kurtarmak istiyorlarsa, bu iyi silahlanmış on dört Soylu Şövalyeler Konservatuarı öğrencisine karşı beş kişi ne yapabilirlerdi ki?..

“İçeride olduğunu biliyoruz, ejderha!” diye bağırdı Launcy, kulübeye doğru.

“*Hapşuuu!*” diye geldi cevap.

Kurtçuk hasta mı? diye düşündü Wiglaf.

“Küçük ve zayıf olduğunu biliyoruz!” diye bağırdı Chauncy.

“Ve öldürmesi kolay!” diye bağırdı Delauncy.

“Dışarı çık!” diye bağırdı Flauncy. “Yoksa biz içeri giriyoruz!”

“*Haayurrr!*” diye bağırdı bir ses, kulübenin içinden. “*Giddinnn bur'daaan! Ha-ha-ha-ha-ŞU-UUU!*”

Kurtçuk oradaydı! Ve kesinlikle hastaydı.

“Dayan, Kurtçuk!” diye bağırdı Wiglaf, ağaçların arasından fırlayarak. “Geliyorum!”

“Wiglaf, bekle!” diye bağırdı Erica.

Ama çok geçti. Wiglaf kulübeye doğru koşuyordu. Arkadaşları da arkasından...

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri şaşkın bir şekilde onları izliyordu.

“Endişelenme, Kurtçuk!” diye bağırdı Wiglaf. “Seni kurtaracağız!”

“Geri çekilin, sizi küçük haydutlar!” diye bağırdı Chauncy. “Bu canavarı öldürmemize izin verin.”

Kulübenin içinden zayıf bir “Annnneeee!” sesi duyuldu.

“Evet, Kurtçuk!” diye bağırdı Wiglaf. “Benim!”

Wiglaf, Kurtçuk’un burnunu çektiğini, öksürdüğünü ve kulübenin içinde dolaştığını duydu. Ejderhanın burnu gerçekten dolu olmalıydı, çünkü sesi berbat çıkıyordu.

“Defolun, Ejderha Avcıları Okulu öğrencileri!” diye bağırdı Flauncy, erik rengi gözlerini iri iri açarak.

“Ama o bizim ejderhamız!” dedi Angus.

“Onu yumurtadan çıktığından beri biz büyüttük,” dedi Wiglaf. “Ona Kurtçuk adını verdik.”

“Ah, tabii,” dedi Launcy.

“Altını almak için bizi kandırmaya çalışıyorsunuz,” dedi Chauncy.

“Kurtçuk’un altını filan yok,” dedi Wiglaf.

“Geri çekilin,” diye hırladı Chauncy. “Biz civardaki en iyi ejderha avcularıyız ve bunu kanıtlayacağız!”

Wiglaf bir gıcırta duydu. Kulübenin kapısı açılıyordu. Kurtçuk'un burnu dışarı uzandı. Ejderha, sulanmış sarı-kırmızı gözlerini kırıştırdı. Pembe kulakları sarkmıştı. Öksürdü ve burundan küçük duman bulutları yükseldi.

"Anneee!" dedi. "Anneee! Kurtçuk üşüttü."

"Öldürmeye hazırlanın!" diye bağırdı Chauncy.

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri kılıçlarını kaldırdılar ve öne doğru çıktılar.

Kurtçuk burnunu çekti. "Kurtçuk hasta."

"Hasta olduğunu söylüyor," dedi Delauncy, endişeli bir tavırla.

"Ah, bu sadece bir Ejderha Avcıları Okulu hilesi," dedi Chauncy. "Üç kadar sayacağım, üçte saldırıyoruz. Bir!"

Wiglaf bir şeyler yapmak zorundaydı; hem de hemen.

"Durun!" diye bağırdı Wiglaf. "Kurtçuk hasta. Ejderha kızamığı olmuş!"

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri durdular ve kılıçlarını indirdiler.

Chauncy, Kurtçuk'a öfkeyle baktı.

“Bulaşıcı mı?” dedi Angus. “Çünkü eğer bulaşıcıysa, ben-ufff!”

Wiglaf arkadaşına bir dirsek attı.

“Doğru!” dedi Erica, Wiglafın ne yapmaya çalıştığını anlayarak. “Ejderha kızamığı berbatır. İnsanlara da çok çabuk bulaşır!”

Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri birbirlerine endişeyle baktılar.

“Bütün belirtiler var,” dedi Wiglaf, zavallı Kurtçuk’a bakarak. “Gözleri sulanmış, burnu akıyor, kulakları sarkmış.”

Kurtçuk gözlerini kapadı ve şiddetle hapşırıldı.

“Hapşırık,” dedi Wiglaf. “Belirtiler tamamlandı.”

Launcy, Flauncy ve diğer Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri geri çekildiler.

“*Canımmıı yakmmmalalarına izinnn verm-mmeyinnn!*” diye inledi zavallı Kurtçuk. Yüzünü Wiglafın tüniğine gömdü.

Wiglaf, kılıcını Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencilerine doğru salladı. Tehlikeli görünmeye çalışıyordu.

“Gidin!” diye bağırdı. “Ejderha kızamığı size de bulaşmadan gidin!” Wiglaf, emreder gibi görünmeye çalışıyordu. Belki de bunu başarmıştı, çünkü Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileri aniden donup kalmışlardı. Gözleri iri iri açılmıştı.

“AAAAAAHHHHHHHHH!” diye bağırdı Chauncy.

“AAAAAAHHHHHHHHHHH!” diye bağırdı Launcy.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHH-HHHHHH!!!” diye bağırdılar Flauncy ve Delauncy, diğer Soylu Şövalyeler Konservatuvarı öğrencileriyle birlikte.

Bütün grup döndü ve ormana doğru koşmaya başladı. Arkalarında alev kusan bir ejderha sürüsü varmış gibi kaçıyorlardı.

Wiglaf gülümsedi. Birilerini bu kadar korkutabileceğini hiç düşünmemişti.

Aniden, Angus da bağırmağa başladı: “AAAA-AAAAHHHHHHHHHHH!”

“AAAAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHH!” diye bağırdı Dudwin.

Erica bile haykırdı.

Janice sakızını çiğnemeyi bırakmıştı ve dimdik bakıyordu. Sonunda hepsi döndüler ve kulübeden koşarak kaçmaya başladılar.

Neler oluyor? diye düşündü Wiglaf. Benden neden korkuyorlar ki?

Aniden, Wiglaf zeminin sallandığını hissetti. Önünde büyük bir gölge belirdi. Gölgenin kaynağını görmek için yavaşça döndü ve başını kaldırdı.

Kaldırdı.

Kaldırdı.

Kaldırdı.

Kulübenin üzerinde, dört-beş yaşlarında küçük bir kız çocuğu... yükseliyordu?

Ama bu kız küçük filan değildi.

Bir devdi!

Küçük Dev

Küçük dev, “AH, BAATT!” diye gürlledi, yeri titreten adımlarla kulübeye yaklaşıırken. “TUÇÜK BİY EJDEYAA!”

Gökyüzünden bir el uzandı, uzandı, uzandı. Tombul parmaklarından biriyle Wiglafı kenara itti.

“AAAAYYY!” diye bağırdı Wiglaf, havada uçup bir çalılığın üzerine düşerken.

Dev kız Kurtçük’u aldı ve gökyüzüne kaldırdı.

“TOK DÜZEL BİY EJDEYAA!” dedi. “HEP DEYÇEK BİY EJDEYAA İŞTEMIŞTİM!”

“Aaaannnnnnnnnnneeeeeeeee!” diye haykırdı Kurtçük.

“Dur, dev!” diye bağırdı Wiglaf, ayağa kalkmaya çalışırken. “O ejderhayı yere bırak!”

Dev kız etrafına bakındı. “TİM BAĞIYIYOY?” diye gürledi.

“BEN!” diye bağırdı Wiglaf. “O ejderhayı alma!”

Dev kız aşağı baktı ve Wiglafı gördü. Dev yüzü yaklaştıkça yaklaştı. Wiglafın kalbi deli gibi atıyordu. Kız isterse, dev parmağıyla onu bir böcek gibi ezebilirdi.

Dev kız burnunu büzdü. “ŞEN BİY BÖCEK MİŞİN?”

“Hayır,” dedi Wiglaf. “O ejderha benim arkadaşım. Lütfen onu alma.”

“AMA BEN ONU İŞTİYİYUM,” dedi dev kız. “DEVLEY İŞTEDİKLEYİ HEY ŞEYİ ALIYLAY.”

“Ama bu çalmaktır!” diye bağırdı Wiglaf.

“DEVLEY TALMAYI ŞEVEY!” dedi dev kız.

“Bu doğru değil,” dedi Wiglaf. “O ejderha sana ait değil.”

“AYTIK BENİM!” dedi dev kız. “O BENİM EJDEYAAM! YAŞAŞIN!”

“Hayır!” diye bağırdı Wiglaf. “Yere bırak onu!”

“BENİM, BENİM, BENİM İŞTEEEE, BANA NEEEE!” diye bağırdı dev kız, ayağını yere vurarak. Yer sallandı ve Wiglaf yuvarlandı.

“HA'Dİ ŞATOMA DİDELİM, EJDEYAA,” dedi dev kız. “PENBE EJDEYAAMLAY AYKADAŞ OLABİLİYŞİNİS. ŞENİ BİY PYENŞEŞ DİBİ DİY-DİYİCEM VE TOK DÜZEL OLUJAKŞIN.”

“Ah, zavallı Kurtçuk!” diye mırıldandı Wiglaf.

“ŞENİ BİY KAFEŞE KOYAJAĞIM, EJDEYAA,” diye devam etti dev kız. “ŞANA BANYO YAPTIYICAM VE YOYİPOP YEDİYİJEM.”

Dev kız Kurtçuk'u parlak pembe çantasına attı ve ağzını kapadı. Sonra Kara Orman'da yürüyerek uzaklaştı.

“Dur!” diye bağırdı Wiglaf. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde kızın peşinden koştu ama kız çok geçmeden arayı açtı ve gözden kayboldu.

Wiglaf durup etrafına bakındı. Kurtçuk'u kaybetmişti. Arkadaşlarını kaybetmişti. Şimdi kaybolmuştu ve Kara Orman'da tek başınaydı. AKKUT buraya kadardı.

Wiglaf'ın yardıma ihtiyacı vardı ve aklına yapabileceği tek şey geliyordu.

“Conlez, Conlez, Conlez!” diye tekrarladı, Zelnoc’u çağırarak için adını üç kez tersten söyleyerek.

“POF!”

Ormanın ortasında beyaz bir ışık patladı. Işık kaybolduğunda, Zelnoc orada duruyordu. Sihirbazın elinde bir bıçak ve çatal vardı. Uzun beyaz sakalı bir kulağına asılmıştı ve cüppesinin boynunda bir önlük vardı.

“Yarasalar ve siğiller adına!” diye bağırdı sihirbaz. “Bir tabak kızarmış kurbağa yemek üze-reydim. Güçlü yiyeceklerdir şu kurbağalar. Her türde büyü güçlendirici vitamin ve mineral içerirler. Bütün meşaleleri kim söndürdü?”

“Kara Orman’dasın Zelnoc,” dedi Wiglaf.

“Woglott?” dedi Zelnoc, gözlerini kısarak. “Yine mi sen?”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Wiglaf.

“Başka ne olabilir ki?” diye homurdandı Zelnoc. Bıçağını ve çatalını cüppesinin cebine attı. “Bana ne istediğini söyle ve çabuk ol. Kurbağalarım soğuyacak.”

“Bir dev Kurtçuk’u çaldı,” dedi Wiglaf.

Zelnoc kaşlarını çattı. “Bir devin bir solucanla ne işi olabilir ki?”

“Kurtçuk, Angus ile birlikte büyüttüğümüz bir bebek ejderhaya verdiğimiz isim,” dedi Wiglaf. “Hatırladın mı?”

“Demek bir dev, bir ejderhayı çaldı,” dedi Zelnoc. “Benim... ne yapmamı istiyorsun?”

“Onu bulmama yardım et,” dedi Wiglaf. “O sadece küçük bir ejderha ve hasta. Üstelik arkadaşlarımı da bulmam gerek.”

Sihirbazın gözleri parladı.

“Yanımda tam sana göre bir şey var!” diye bağırdı. Elini şapkasının içine soktu ve uzun, şişkin, sarı renkli bir kuştüyü kalem çıkardı. “Ta-taa!”

Wiglaf şaşırıldı. “Ne ilgisi var şimdi?”

“Bu benim kendi icadım.” Zelnoc tüyü salladı. “Sen çatla, Zizmor!”

“Yani bu kuştüyü kalem Kurtçuk’u bulmama yardım edecek, öyle mi?” diye sordu Wiglaf.

“Pek... sayılmaz,” dedi Zelnoc.

“Arkadaşlarımı bulmama mı yardım edecek?” diye sordu Wiglaf.

“Şey... hayır,” dedi Zelnoc.

“Devi yenmemi mi sağlayacak?” diye sordu Wiglaf.

“Sanmam,” dedi Zelnoc.

Wiglaf iç çekti. Bu da Zelnoc’un kuş beyinlice fikirlerinden biri olmalıydı.

“Peki bu kuştüyü kalem ne işe yarıyor?” diye sordu Wiglaf.

“Bu bir kuştüyü değil,” dedi Zelnoc, gücenererek. “Bir kuştüyü kalem. Hızlandırıcı kuştüyü kalem. Herhangi bir nesneyi canlandırabilir!”

“Gerçekten mi?” dedi Wiglaf. Böyle bir büyü-
nün ters tepince nelere yol açabileceğini düşün-
meye bile korkuyordu.

“Sadece izle,” dedi Zelnoc. En yakındaki ka-
yaya doğru yürüdü ve kuştüyü kalemi sürtmeye
başladı. Sürterken şarkı söylüyordu:

*“Gıdıkla, sürtün, zaman akarken,
Seni uyandırıyorum, KALK hemen!”*

Zelnoc geri çekildi.

Kayanın önünde bir çatlak belirdi. Çatlak ge-
nişlerdi. Bu bir ağızdı! Kaya konuşmaya başladı.

“UHHH!” dedi kaya.

“Gördün mü? İşe yaradı!” diye bağırdı Zelnoc, sevinçle.

“UUHH!” dedi kaya. Yavaş yavaş yuvarlanmaya başladı.

“Dur,” dedi Zelnoc. “Tam burada dur, kaya.”

“UHH! UUHHH!” dedi kaya. Daha hızlı yuvarlanmaya başladı. Giderek hızlanıyordu. Bu şekilde tepeden aşağı yuvarlandı.

“Bak, kaya nasıl gidiyor!” diye bağırdı Zelnoc. “Ne kalem ama!” Kuştüyü kalemi öptü. “Büyüyü tersine çevirsem iyi olur. Zizmor cansız nesnelerin etrafta dolaşmasından hoşlanmaz. Bu kalemi bir defasında onun sihirbaz ayakkabılarının üzerinde kullanmıştım. Biz onlara yetişene kadar, Doğu Sıçanbıyığı’nda step dansı gösterisi yapmaya başlamışlardı.”

Kalemi Wiglaf’ın eline tutuşturdu. “İyi şanslar, Waglurp!”

“Bekle!” diye bağırdı Wiglaf. “Büyüyü nasıl kapatacağım?”

“Sadece ‘Guçi, guçi, susam, salam,’ de!” diye bağırdı Zelnoc, kayanın peşinden koşarken.

“Guçi, guçi, susam, salam, Şimdi eski halini alam...” Sihirbazın sesi uzaklaştı ve Wiglaf bir kelimeyi duyamadı: “... Önce.”

“Neden önce?” diye bağırdı Wiglaf, sihirbazın arkasından.

Zelnoc kayanın peşinden hızla koşuyordu ve Wiglafı duymamıŐtı.

Wiglaf elindeki sarı kuştüyü kaleme baktı.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Devistan Krallığı'na Yolculuk

Wiglaf, arkadaşlarını, devin şatosunu ve Kurtçuk'u bulabilmek için Kara Orman'da neyi canlandırabileceğini düşündü.

Belki yüksek bir ağacı canlandırırsa, arkadaşlarını görebilir ve nerede olduklarını söyleyebilirdi.

Wiglaf çok uzun bir ağaç bulana kadar çevrede dolaştı. Tüyü tutup ağacın dallarına sürtmeye başladı.

"Gıdıkla, sürtün, zaman akarken," diye başladı Wiglaf.

"Keeees şunu!" dedi derin bir ses.

Wiglaf olduğu yerde hızla döndü. Arkasında kimse yoktu.

“Kral Aaaarthur adınaaa, nee yapıyooorrrr-sssun seeeen?” dedi ses.

“Be-ben,” diye geveledi Wiglaf. “Bu ağacı canlandırmaya çalışıyorum.”

Tepesindeki yapraklar hışırdadı. “Neee kadaar daaa insancaaa,” dedi ağaç. “Been zaateeen canlıyım.”

“Sen konuşabiliyorsun!” dedi Wiglaf. “Bütün ağaçlar konuşabilir mi?”

“Needeen hepsiniiii gıdıkklayıppp kendiiin öğrenmiyorsuuun?” dedi ağaç. “Beeeen deeee uykumaaa geriii dönebiliriiim.”

“Dur!” dedi Wiglaf. “Lütfen arkadaşlarımı bulmama yardım eder misin?”

Yapraklar yine hışırdadı. “Arkadaşlarındaaa-an biriii mızraaak taşıyaaan biiir kıız mıı? Bi-riiii şişmaaaan bir çocuuk? Her şeyiii biliir gibi-iii davranaaaan biiir kıız? Ağaçlaraaaa tırmanmayımı seveeeen biiir çocuuk?”

“Evet, onlar!” dedi Wiglaf, heyecanla. “Nere-deler?”

“Üzgünüm. Onları görmediiim,” dedi ağaç. Yapraklar titredi ve Wiglaf ağacın güldüğünü hissetti.

“Lütfen nerede olduklarını söyle,” diye yalvardı Wiglaf.

“Tamaaamm,” dedi ağaç. “Eğeeer beeniiii rahaaat bırakırsaaaan. Beniiii rahaaat bırakacaaaak mısııın?”

“Anladım,” dedi Wiglaf. “Tamam. Arkadaşlarım nerede?”

“Kııırkk daaaal boyuuu şuuu tarafaaaa giiiiit.” Ağaç bir dalıyla kuzeyi işaret etti.

“Teşekkür ederim, ağaç,” dedi Wiglaf. “Seninle konuşmak güzeldi. Hoşça kal.”

Wiglaf kuştüyü kalemi kemerine sıkıştırdı ve kuzeye yöneldi. Karanlıkta yolunu el yordamıyla bularak ilerledi. Biraz yürümüştü ki biraz ileride loş bir ışık fark etti ve sesler duydu.

“Wiglafı bulmalıyız!” diyordu Erica.

“Hemen arkamdan koştuğunu sanıyordum,” dedi Angus.

“Devler insanları yer,” dedi Janice.

“Umarım Wiglafı yememişlerdir!” dedi Dudwin.

“Yemediler,” dedi Wiglaf, bir ağacın arkasından çıkıp kamp ateşinin ışığına doğru yürüyerek.

Dudwin ayağa fırladı ve ağabeyine doğru koşup ona sarıldı. “Neden kemerinde sarı bir kuştüyü var, Wiggi?” diye sordu.

“Bunu bana Zelnoc verdi,” dedi Wiglaf. “Korkunç bir şey oldu,” diye ekledi. “Dev, Kurtçuk’u aldı ve onu şatosuna götürdü.”

“Onu kaçırdı mı yani?” diye sordu Angus.

Wiglaf başıyla onayladı. “Dev kız Kurtçuk’a banyo yaptırıp güzel prenses giysileri giydirecek ve lolipop yedirip kafese tıkacakmış.”

“Bir kafes mi?” dedi Janice. “Bu korkunç!”

“Güzel giysiler mi?” dedi Erica. “Bu iğrenç!”

“Banyo mu?” dedi Dudwin. “Bu en kötüsü!”

“Lolipoplar kulağa o kadar kötü gelmiyor,” dedi Angus.

“Kurtçuk’u bulmak zorundayız,” dedi Wiglaf. Kaşlarını çattı. “Ama devin hangi tarafa gittiğini bilmiyorum.”

“Bu kolay,” dedi Erica. “Sonuçta bir dev. Yapmamız gereken tek şey, dev ayak izlerini izlemek.”

Erica alet kemerinden minik meşalesini çıkarıp yaktı. AKKUT üyeleri yürümeye başladılar.

“Sanırım bu tarafa gitti,” dedi Wiglaf.

Erica, Janice ve Angus, Wiglafı takip ettiler. Dudwin de aksi yönde koşuyordu.

“Dud, geri dön!” diye seslendi Wiglaf.

“Hemen geliyorum, Wiggi!” diye cevap verdi Dudwin. “Yüksek bir ağaca tırmanmak isti... OH!”

Wiglaf, kardeşinin yere yuvarlandığını duydu. Diğerleriyle birlikte hemen Dudwin’in yanına koşular.

“Dud?” diye seslendi Wiglaf. “Neredesin?”

“Buradayım!” diye cevap verdi Dudwin.

Wiglaf ve diğerleri etraflarına bakındılar.

“İşte burada!” dedi Janice. “Sığ bir çukura düşmüş.” Elini uzatıp Dudwin’i dışarı çekti.

Erica yaklaştı ve minik meşalesini çukura doğru tuttu.

“Bu bir çukur değil,” dedi. “Dev kızın ayak izi!”

“İyi iş çıkardın, Dudwin!” dedi Janice.

Dudwin sırttı.

“İşte bir sonraki ayak izi!” dedi Wiglaf, işaret ederek. “Ve sonraki!”

“Haydi,” dedi Erica. “Onları dev kızın şatosuna kadar izleyelim.”

Minik meşalesini yere doğru tuttu. Alev, ayak izlerini görmelerini sağlayacak kadar ışık ürettiyordu.

“Ben gözcü olacağım!” diye bağırdı Dudwin, önde koşup bir ağaca tırmanırken.

“Gözcüye ihtiyacımız yok Dud!” diye bağırdı Wiglaf. “Ayak izlerini takip ediyoruz.”

Ama Dudwin ağacın yarısına kadar tırmanmıştı bile. Sonunda yere indi ve AKKUT üyeleri ilerlemeye devam ettiler.

Bir süre sonra, Wiglaf ışığın artmaya başladığını fark etti. Başını kaldırıp yukarı baktı.

“Güneş yükselmiş,” dedi Wiglaf. “Artık Kara Orman’da değiliz.”

“Bu güzel,” dedi Angus. “O orman tüylerimi ürpertiyor. O kadar karanlığı sevmiyorum ve...” Aniden durarak etrafına bakındı. “Haydaaa, nereye geldik biz böyle?”

Geniş bir patikada duruyorlardı. Patika, Wiglafın daha önce gördüklerinden en az on kat daha genişti.

“Neden bir patika bu kadar geniş olsun ki?” diye sordu Janice.

“Şu ağaçlar da ne?” dedi Erica. “Hiç böylesini görmemiştim.”

“Bir dakika,” dedi Wiglaf. “Bunlar ağaç değil, çimen!”

“Çimenler bu kadar uzun olmaz,” dedi Angus.

“Ama bu çimen öyle,” dedi Janice.

Wiglaf ürperdi. Yan yana konmuş on araba genişliğinde bir patika... Kendisinden daha uzun çimenler... Neredeydiler böyle?..

“İleride bir tabela var,” dedi Dudwin.

Yüksek bir direğin tepesindeki büyük tabelaya yaklaşırken, birbirlerine iyice sokulmuşlardı.

“Ne diyor, Wiggi?” diye sordu Dudwin.

Wiglaf başını ileri doğru uzattı ve yukarı, yukarı, yukarı baktı. Biraz zamanını aldı ama sonunda harfleri seçerek yazıyı okudu.

“Diyor ki, ‘Devistan’a Girmek İçin Bu Kadar Uzun Olmalısınız,’” dedi Wiglaf.

“Yani burası Devistan Krallığı,” dedi Erica. “Adını duymuştum ama yerini bilmiyordum.”

“Devlerin krallığı!” diye haykırdı Janice. Sakızıyla dev gibi bir balon şişirip patlattı. “Harika! Haydi gidelim!”

“Gidemeyiz!” dedi Angus. “Giremeyecek kadar kısayız. Geri dönmek zorundayız.”

“Bir görevimiz var!” dedi Erica. “Kurtçuk'u kurtarmamızı hiçbir şey engelleyemez. Özellikle de aptal bir tabela.”

Wiglaf gülümsedi. Erica tanıdığı en cesur insandı.

Anne Dev ve Kızı

Geniş toprak yolda daha fazla dev ayak izleri vardı. “Dev kız buradan gitmiş olmalı,” dedi Erica. “Beni takip edin! Yürüyün, ileri!”

Erica patikanın yan tarafı boyunca diğerlerine rehberlik etti. Diğerleri de onu takip etti.

“Eğer karşımıza bir şey çıkarsa, çimenlerin arasına saklanabiliriz,” dedi Erica, yürürlerken.

“Umarım Kurtçuk onun için yaptıklarımızı takdir eder,” dedi Angus.

Bir süre sonra, AKKUT üyeleri başka bir tabeyle karşılaştılar.

Bu defa Janice okudu:

“DEVİSTAN’A, DEVLER DİYARI’NA HOŞ
GELDİNİZ.

SADECE DEVLER GİREBİLİR! YANİ SİZ!
İZİNSİZ GİRENLER YAHNİ YAPILACAKTIR.”

“Gerçekten de Devler Diyarı’ndayız!” dedi
Dudwin. “Diğer 1. Sınıf öğrencilerine anlatmak
için sabırsızlanıyorum.”

Wiglaf’ın dizleri titriyordu. Sonunda bir yah-
ni olmak istemiyordu. Ama Kurtçuk’un da yar-
dımlarına ihtiyacı vardı. Devam etmek zorun-
daydılar.

“Devlere karşı savaşmak, ejderha öldürmek-
ten daha iyi,” dedi Dudwin. “Devlerin de hazi-
neleri vardır, değil mi? Belki biraz altın alabili-
riz.”

“Tıpkı Mordred Dayı gibi konuşuyorsun,” de-
di Angus.

Bir tepenin yamacına geldiler.

“Bu tepeyi tırmanabilmek için biraz karamela
yemek zorundayım,” dedi Angus, şekerleme tor-
basını tekrar açarken.

“Ben de yiyebilirim,” dedi Wiglaf.

“Ben de,” dedi Dudwin.

“Aslında hepimiz,” dedi Erica.

“Bugün biraz paylaşmaya ne dersin, Angus?” dedi Janice.

Angus yüksek sesle iç çekti. “Sadece bu defalık,” dedi. “Sonra her zamanki gibi ‘Paylaşmak Yok’ politikama geri döneceğiz.” Arkadaşlarının her birine birer karamela verdi ve hep birlikte tepeyi tırmanmaya başladılar.

Zirveye ilk ulaşan Erica oldu.

“Bakın!” dedi. “Şurada! Bir şato!”

Wiglaf da görmüştü. Dik, kayalık bir tepenin üzerinde yükseliyordu.

“Oraya tırmanmayacağız, değil mi?” diye sordu Angus. “Onun doğru şato olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Başka şato görüyor musun?” diye sordu Erica. “Üstelik gerçekten de dev boyutlarda.”

“Bunu Kurtçuk için yapıyoruz, Angus,” dedi Wiglaf. “Yardımaımıza ihtiyacı var!”

Angus iç çekti. “Bunu yapmak için lokum yemeliyim.” Oturdu, Ortaçağ Lokumları torbasını

açtı ve hepsini yedi. Bu kez diğerlerine önermedi. Bu yüzden de arkadaşları yılanbalıklı sandviçlerinin kalanını yediler.

AKKUT üyeleri dik, kayalık tepcyi tırmanmaya başladıklarında, güneş batıyordu. Dudwin hızlı bir şekilde tırmanıyor, Angus ise sürekli taşların üzerinde kayıp duruyordu. Bir defasında neredeyse gerisin geri, aşağı yuvarlanıyordu.

Sonunda devin şatosuna ulaştılar. Dökülen taşları yosun ve sarmaşıklarla kaplı, çok eski bir şatoydu. Hendek boştu. Şato duvarı üst üste yığılmış taşlardan oluşuyordu.

Beş arkadaş, mümkün olduğunca yere eğilerek şatoya doğru ilerlediler.

Wiglaf bir gürültü duydu. Döndüğünde, tepedeki iki dev meşalenin aydınlattığı dev bir araba gördü. Lümpen'in elli katı büyüklüğünde, dev bir eşek arabayı çekiyordu. Arkada sarı bukleleri olan dev bir kadın oturuyordu. Sürücü, onun yarısı boyunda, çirkin görünüşlü, bataklık yeşili derili, darmadağınık saçlı ve yamuk yumuk sarı dişleri olan bir cindi.

“Saklanın!” diye fısıldadı Erica. Hepsi birlikte bir kayalığın arkasına saklanıp izlediler.

Araba kapıya yanaşınca durdu.

“GRIT!” Dev kadın öyle güçlü gürlemişti ki Wiglaf kayanın titrediğini hissetti. “KAPI!”

Kapı gıcırdayarak açıldı.

“İşte bir fırsat!” diye fısıldadı Erica. “Çabuk, arabanın arkasına atlayın!”

Kayaların üzerinden arabaya tırmanırken, Wiglafın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Dudwin çabucak tekerleklerden arabaya tırmandı ve diğerlerinin tırmanmasına da yardım etti. Arabanın arkasında birbirlerine sokularak oturdular.

Arabanın tekerlekleri kayaların üzerinde gürlerken Wiglafın dişleri titriyordu. Dev kapıdan girdikten sonra, araba ahır gibi görünen bir yerin içinde durdu. Dev arabadan indi.

Başka bir çirkin görünüşlü cin arabaya doğru koşturdu. Üzerinde kirli beyaz bir ceket vardı.

“Eve gelişinizi görmek ne güzel, Bayan İriokka,” dedi cin, yaltaklanan bir tavırla.

“EŞEĞİ ARABADAN ÇÖZ, GRIT,” diye emretti dev, cine gürleyerek. “SAATLERDİR YOL-

DAYIM. UMARIM BANA İYİ BİR AKŞAM YEMEĞİ HAZIRLAMIŞSINDIR. O KADAR ACIKTIM Kİ BİR ATI BİLE YİYEBİLİRİM.”

“AAA-İİİİ!” diye bağırdı eşek, gergin bir şekilde.

“Aslını isterseniz, Bayan İriokka,” dedi cin, eşeği çözerken sırtarak. “Size harika bir kan pudingi yaptım.”

Kan pudingi mi? Wiglaf midесinin bulandığını hissetti.

“ANNİİ!” diye bağırdı bir ses. Wiglaf arabasının yan tarafından baktı ve dev kızın annesine doğru koştuğunu gördü.

“TAHMİN ET!” diye bağırdı dev kız. “OYNAMAK İÇİN GEYÇEK BİY EJDEYAA BUYDUM!”

“BUNU BANA AKŞAM YEMEĞİNDE ANLATABİLİRSİN, GRUBELLA,” dedi dev anne.

Anne dev ve kızı, taş merdivenleri tırmanmaya başladılar.

“EJDERYAAYI ODAMDA BİY KAFEŞE KOYDUM,” diye böğürdü Grubella. “ONA PENBE KUYDELELEY TAKTİM VE BİY PYENŞEŞ ŞAPKAŞI GİYDİYDİM. PENBE EJDEYAAMLAY AYKADAŞ OLABİLİYLEY.”

Wiglafın yüreği ezildi. Pembe kurdeleler! Zavallı Kurtçuk.

“EJDEYAALAYIM VE BEBEKLEYİMLE BİY-
LİKTE ÇAY İÇİCEEM,” diye devam etti Grubel-
la. “VE GEYÇEK EJDEYAAMA PYENŞEŞ KI-
VIYCIM DİYCEEEM.”

“PRENSES KIVILCIM!” diye haykırdı dev an-
ne. “EJDEYAAN, YANİ EJDERHAN İÇİN NE
GÜZEL BİR İSİM!”

Devler, Őatonun içinde gözden kayboldular.
Wiglaf konuŐulanları daha fazla duyamadı.

“Prenses Kıvılcım, ha?” dedi Erica.

Grit, eşeği ahıra sokana kadar, AKKUT yele-
ri bekledi. Sonra Wiglaf ve arkadaşları arabadan
atlayıp taş merdivene doğru koştular. Basamak-
lar, Wiglafın boyunun iki katı kadardı.

“Şatoya nasıl gireceęiz?” diye sordu. “Bu ba-
samakları tırmanamayacak kadar kğz.”

“Ben tırmanabilirim,” dedi Dudwin. “Her ye-
re tırmanabilirim.”

“Al,” dedi Erica, alet kemerinden bir ip kan-
galı alıp Dudwin’e uzatırken. “Tepeye ulaŐtıęın-
da, ipi bize at.”

Dudwin taşın üzerinde ellerini ve ayaklarını sokacak yerler bularak beş basamağı da tırmandı. Sonra ipi aşağı attı ve diğerlerinin tırmanmasına yardım etti. Hepsinin merdivenin tepesine ulaşması uzun zaman aldı.

“Çok acıktım!” diye sızlandı Angus.

“Çok kötü,” dedi Erica. “Bir görevimiz var. Grubella’nın odasını bulmalıyız. Beni takip edin.”

Meşaleyle aydınlatılmış bir koridorda diğerlerine rehberlik ederken, duvara yakın kalmaya dikkat etti. Wiglaf kendini fare kadar küçük hissediyordu. Koridor boyunca dev boyutlarda kapılar dizilmişti.

Soldaki bir kapıdan, Wiglaf inanılmaz büyüklükte bir yemek salonu gördü. İçeride mızrak sahası kadar bir masa vardı ve etrafına çok yüksek tahta sandalyeler dizilmişti. Ama masa ve sandalyelerin üzeri tozla kaplıydı. Duvarlarda üzerleri güve deliği dolu, rengi solmuş halılar asılıydı. Wiglaf, İriokka’nın şatosunun daha iyi zamanlar görmüş olduğunu düşündü.

Koridor boyunca ilerlemeye devam ettiler. Mutfağa açılan kapıdan, Wiglaf dev bir ocağın içinde dans eden alevleri gördü. Dev bir sepet

devrilmiş, dev elmalar yerlere saçılmıştı. Grit etrafta dolaşıyor, tencere ve tavaları birbirlerine vurarak Bayan İriokka hakkında atıp tutuyordu.

“Bayağı bir kadın,” diye homurdanıyordu cin. “Her gün iki peniyle ne kadar iyi yemek pişirilebilir ki? Ah, sürekli insan bulabilseydim.” Sivri pembe diliyle koyu yeşil dudaklarını yaladı ve iç çekti. “Yahni için harika malzeme olurdu.”

Angus ürperdi. “Devler gerçekten insan mı yiyor?” diye fısıldadı.

“Bizi yakalarlarsa yiyebilirler,” diye fısıldadı Janice.

“Ama yakalayamayacaklar!” diye ekledi Erica, aceleyle.

Aniden, arkalarında sert bir gümlleme duyuldu. Arkasından bir tane daha.

BAM!

BAM!

Ayak sesleri!

Wiglaf döndü ve Bayan İriokka'nın koridordan yürüyerek geldiğini gördü; doğruca üzerlerine geliyordu!

Uçan Halı

Wiglaf, “Çabuk!” diye inledi. “Saklanın!” Beşi birlikte mutfağa daldılar. Aceleyle yer karolarının üzerinde koştular ve devrilmiş elma sepetinin içine saklandılar.

Wiglaf bir elmanın arkasına çömelerek nefesini tuttu.

Bayan İriokka mutfağa girdi. Durarak havayı kokladı.

Ah, hayır! diye düşündü Wiglaf. *Kokumuzu alabiliyor mu? Eğer insanların kokusunu alabiliyorsa, muhtemelen Dudwin’in kokusunu alıyor olmalıydı. Hayatı boyunca hiç banyo yapmamıştı ki.*

“BU DA NE!” diye gürledi dev kadın. “BUR-
NUMA SÜLÜK GÖLÜ SÜMÜĞÜ YAHNİSİ KO-
KUSU GELİYOR!”

Ufff! diye düşündü Wiglaf. *Sadece yahniymiş.*

“BU YAHNİ, YARIN SÖR İRIOKKA’NIN ŞA-
TOYA DÖNÜŞÜ İÇİN Mİ?” diye sordu dev.

Sesi o kadar güçlüydü ki Wiglaf elmaların
arasında durduğu yerde sekiyordu.

“Evet, öyle, Bayan İriokka.” Cin sırtarak eğil-
di. “Tadı kokusundan daha iyidir. Güzel baha-
ratlar kattım.”

“HIMMM,” diye gürledi dev. “İSTEDİĞİM
TEK ŞEY, BİR İNSAN TURTASI.”

Wiglaf titremeye başladı. Sonra bir...

Çıtır!

Donup kaldı. Neydi bu?

“BUNU SEN DE DUYDUN MU, GRIT?” diye
sordu dev.

Grit başıyla onayladı. “Kilerde fare olmalı...”

Çıtır!

Wiglaf sese döndüğünde, gördüğü şey karşı-
sında neredeyse kalbi duracaktı. Angus dev el-
mayı dişliyordu!

Wiglaf ona hemen durmasını işaret etti! Ama Angus fark etmemiş gibi yaptı.

Çıtır!

“BURAYA BİRKAÇ KAPAN KUR, GRIT,” dedi dev ve mutfaktan çıktı.

Wiglaf rahatlayarak gevşedi. Angus ne yapıyordu ki?

“Haydi,” diye fısıldadı Erica. “Cin şu anda yahniyle meşgul. Bu fırsatı kaçırmayalım!”

Sepetten çıkıp mutfak karolarının üzerinde bir kez daha koşurdular. Kapıdan koridora çıktılar ve soluklanmak için durdular.

“Bizi neredeyse yahni yaptırıyordun, Angus!” dedi Erica.

“Kendimi tutamadım,” dedi Angus. “O kadar acıkmıştım ki.”

Beşi birlikte, meşalelerle aydınlatılmış korigordan koşarak bir spiral merdivene geldiler. Merdivenin en altında, yere eski bir kırmızı halı serilmişti. Merdiven boyunca duvarlara kaba çizimlerle renkli parşömenler asılmıştı. Çizimlerde, süslü kıyafetler giymiş ejderhalar görünüyordu. Çay içen ejderhalar. Ayak tırnaklarını

boyayan ejderhalar. Wiglaf başını iki yana salladı. Kurtaramadıkları takdirde, Kurtçuk'un kaderi bu olacaktı!

"Bu merdiven Grubella'nın odasına çıkıyor olmalı," dedi Erica.

"Ahırdaki beş basamağı tırmanmamız sanki saatlerce sürmüş gibi hissettim," dedi Wiglaf.

"Bu merdiveni tırmanmamız bütün gece sürer!"

"Keşke bir uçan halımız olsaydı," dedi Dudwin.

"Harika olurdu!" dedi Janice.

"Belki de olur," dedi Wiglaf, kırmızı halıya bakarak.

"Sen neden söz ediyorsun, Wiggi?" diye sordu Erica.

"Bu." Wiglaf, kemerine sıkıştırdığı kuştüyü kalemi çıkardı. Sihirbazın o kuştüyü kalemini verişini ve ne işe yaradığını anlattı. "Bunu bir uçan halıya çevirebilirim," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Erica. "O sihirbazın büyüleri hiç düzgün gitmez."

"Bence deneyelim," dedi Janice. "Ne olabilir ki?"

"Ah, örneğin büyü tam yarı yolda etkisini kaybedebilir," dedi Angus. "Ve hepimiz düşüp

ölürüz. Ya da halı bizi üzerinden atar ve yine düşüp ölürüz. Veya...”

“Yeter, Angus,” dedi Erica. “Başka çaremiz yok.” Wiglaf’a döndü. “Haydi. Bir dene bakalım.”

Wiglaf, kuştüyü kalemi halıya sürtmeye ve şarkı söylemeye başladı.

*“Gıdıkla, sürtün, zaman akarken,
Seni uyandırıyorum, KALK hemen!”*

Halının kenarları çırpınmaya başladı.

“Ulu Tanrım!” dedi bir ses. Halı kenarlarını daha hızlı çırpı ve havalanarak sonunda taş zeminin üzerinde havada asılı kaldı. Sonra halı iyice silkindi ve üzerindeki tozları silkeledi.

Wiglaf ve arkadaşları, toz yağmuru bitene kadar geride durup beklediler.

“Ah, kendimi çok daha iyi hissediyorum!” diye bağırdı halı.

“Affedersin, halı,” dedi Wiglaf, tozlar yatışırken. “Yardıma ihtiyacımız var. Bizi lütfen şu merdivenin tepesine uçurabilir misin?”

“Dalga mı geçiyorsun?” Halı sırtını gerer gibi katlandı ve havaya doğru biraz daha yükseldi. “Sonunda hareket edebilmeyi beceriyorum... ama ne oluyor? Biri kendisini bir yere götürme- mi istiyor! Bütün hayatım boyunca insanların üzerimde dolaşmasına izin verdim ve bu iş bura- da bitti. Artık kendimi savunacağım! Bir kez ol- sun, kendim için doğru olanı yapacağım!” Halı şiddetle sallandı.

“Sana emir vermek istemedik halı,” dedi Eri- ca. “Sadece yukarı çıkmamız gerek.”

“Lütfen bize yardım et,” dedi Angus.

“Kardeşim sana büyü yapmasaydı böyle orta- lıkta dolaşıyor olamazdın bile,” diye hatırlattı Dudwin.

“Hayır dedim ve hayır demek hayır demek- tir,” dedi halı. “Ben tatile gidiyorum! Hoşça ka- lın!” Şato duvarındaki bir yarığa doğru süzülme- ye başladı.

Erica halıya doğru koştu ve kılıcını çekti. “Be- ni bunu kullanmaya zorlama, halı!” diye bağırdı.

Halı iç çekti. “Ah, nasıl isterseniz,” dedi, alçalıp yerin birkaç santim üzerinde kalırken. “Atlayın.”

Beş arkadaş halının üzerine yerleştiler, diz çöktüler ve halının kenarlarına tutundular. Halı merdiveni tırmanırken ve her dönüşünde biraz daha hızlanırken, ellerinden geldiğince sıkı tuttular.

“Yaşasın!” diye bağırdı halı. “Yerde öylece yatarken neleri kaçırdığımın farkında bile değilmişim.”

“Bu harika!” dedi Janice.

“İnanılmaz!” dedi Dudwin. “Diğer 1. Sınıf öğrencilerine anlatmak için sabırsızlanıyorum!”

Wiglaf da halının kenarlarına tutunmuştu. Aşağı bakmaya korkuyordu. Büyü aniden etkisini kaybederse ve düşerlerse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Bu yüzden Kurtçuk’u düşünmeye çalışıyordu.

Halı son bir dönemeçten kıvrıldı, bir an havada asılı kaldı, sonra merdivenin tepesindeki düzlüğe doğru alçaldı.

“İkinci kat,” dedi halı. “Biletler yandı, inin bakalım!”

Wiglaf ve diğerleri indiler.

“Teşekkürler, halı,” dedi Dudwin. “Harikaydı!”

Wiglaf, kuştüyü kalemi kemerinden çıkardı. Büyüyü tersine çevirmesi gerektiğini biliyordu, çünkü Zizmor ortalıkta dolaşan bir halı görmekten hoşlanmazdı. Ama büyüü tersine çevirmek için ne demesi gerekiyordu ki?.. Susamlarla, samlarla ilgili bir şeydi ve bir şeyden önce... neydi ki? Ah, neyse. Uçan halıyı yine eski haline döndürmek çok zalimce bir fikir gibi geliyordu zaten.

“Sana iyi tatiller, halı!” diye seslendi, halı tekrar yükselirken.

“Teşekkürler!” dedi halı. “Ben gidiyorum!” Sonra kendi etrafında yuvarlanarak rulo oldu ve şato duvarındaki dar bir çatlaktan kaçtı.

“Şimdi Kurtçuk’u kurtaralım,” dedi Wiglaf.

Ama daha bir adım atamadan, dev bir kükreme sesi havayı yardı.

Kurtçuk'u Kurtarma Zamanı

Kükreme tekrar yankılandı.

“O da neydi?” diye fısıldadı Wiglaf.

“Babam horluyormuş gibi geldi,” dedi Dudwin.

Wiglaf gülümsedi. Gerçekten de babasının horultusu buna benzerdi! Horlayan, dev kızdı.

“Horultuyu izlesek iyi olacak,” dedi Erica.

Koridordan bir odaya doğru yürürlerken, horultu giderek arttı. Ay ışığı, şato duvarının yarıkları arasından süzülüyordu. Kapıda küçük bir meşale yanıyordu. Her şey onun ateşiyle aydınlanıyordu. Grubella dev bir yatakta uyuyordu ve elinde pembe, kumaş bir ejderha vardı. Ağzı açıktı ve gerçekten de horluyordu.

“Sesi amma güçlü!” diye bağırdı Dudwin, dev kızın horultusu arasında sesini duyurmaya çalışarak.

“Şşşşşşşttt!” diye uyardı Wiglaf, telaşla.

Grubella uykusunda homurdanarak kıpırdandı. Dev başparmağını dev ağzına soktu. En azından artık horlamıyordu.

Wiglaf odanın içinde etrafına bakındı. Kurtçuk neredeydi? Grubella'nın yatağının yanındaki alçak masanın üzerinde dev bir kuş kafesi dikkatini çekti. Kafesin dibinde, Kurtçuk kıvrılmış halde yatıyordu. Başına pembe renkli, dantelli bir prenses şapkası giydirilmişti. Pençeleri parlak pembe renkte boyanmıştı. Kuyruğu kafesin parmaklıklarının arasından dışarı sarkmıştı. Burnu akıyordu.

“Hâlâ hasta,” diye fısıldadı Wiglaf. “Birader Dave'in ilaçlarına ihtiyacı var.” Janice'e döndü. “Beni masanın üzerine kaldır. Kafesin kapısını açacağım.”

Janice parmaklarını iç içe geçirerek ellerini aşağı uzattı. Wiglaf üzerlerine bastı. Janice kollarını yavaşça kaldırdı. Wiglaf uzandı ve par-

maklarıyla masaya asıldı. Bir an öyle kalakaldı. Sonra bir bacağına masanın üzerine attı ve kendini yukarı çekti.

“Haydi bakalım, Wiglaf,” dedi Dudwin.

“Şşşşşt, Dud!” diye uyardı Erica.

“GÜJEL,” diye mırıldandı Grubella ama gözlerini açmadı.

Wiglaf, masanın üzerinde parmak uçlarında yürüyerek kafese yaklaştı. Parmaklıklara tırmanarak kapıya ulaştı ve çekti.

Kapı açılmadı.

Wiglaf parmaklıklardan aşağı kaydı ve masanın kenarına koştu. “Kilitli!” dedi arkadaşlarına, dudak hareketleriyle.

“Anahtarı bulmalıyız,” diye karşılık verdi Erica, yine dudak hareketleriyle.

Diğer ejderha kurtarıcıları, ulaşabildikleri her tarafı aradılar. Grubella'nın dev yatağının altına, dev çekmecelerin altına, dev oyuncak sandığının altına baktılar.

Anahtar yoktu.

Wiglaf masanın üzerinde her yeri aradı. Grubella'nın bebeklerinin altına baktı. Doldurulmuş

bir yabandomuzunun altına baktı. Minik bir doldurulmuş tek boynuzlu atın altına baktı.

Anahtar yoktu.

Kurtçuk başını kaldırdı ve parmaklıkların arasından baktı. “*Annneee!*” dedi. “*Annnneee! Kurrrrttçuk seni görrrrdüğüne çok sevindiii.*”

“*Şşşttt!*” Wiglaf parmağını dudaklarına bastırdı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Kurtçuk,” diye fısıldadı. “Kafesin anahtarını bulup seni kurtaracağız. Sakın ses çıkarma, tamam mı?”

“*Teşkürrrrrr ederrrrrrimmm, annneee!*” dedi Kurtçuk. Sonra gürültülü bir şekilde hapşırıldı. “*HAAAAAPŞUUUUUUU!*”

Grubella'nın gözleri kıpırdandı ama açılmadı.

“Wiggi, yakala!” diye fısıldadı Dudwin.

Wiglaf, bir ipin ucunu sıkıca tutuyordu şimdi. Kardeşi diğer ucunu tutarak masanın bacağına tırmanıyordu.

Dudwin masanın üzerine ulaştıktan sonra hemen Kurtçuk'un kafesine yaklaştı.

“Vay canına! Gerçek, canlı bir ejderha!” diye bağırdı. “Bunu diğer 1. Sınıf öğrencilerine anlatmak için sabırsızlanıyorum!”

Sonra, Grubella'ya doğru emekleyerek yaklaştı. "Hey, Wiggi! Devin bebeğinin boynunda altın bir gerdanlık var. Bak, üzerinde altın bir taç resmi var. Sence gerçek altın mıdır?"

"Kim bilir?" dedi Wiglaf. Bir trol bebeğin eteğini kaldırdı ve altına baktı. "Anahtarı arıyoruz, hatırladın mı?"

"Anahtar aşağıda yok!" diye seslendi Janice, yerden. "Bizi de yukarı çek, Dud. Bir plan yapmamız gerek."

Dudwin ipin ucunu sarkıtınca, Erica, Janice ve Angus da tırmandılar. Angus, parmaklıkların arasından elini uzatarak Kurtçuk'un başını okşadı.

"*Efffennnddimmm,*" dedi Kurtçuk.

"Plan yapma zamanı," dedi Erica, ipi tekrar alet kemerine takarken. "Herkes Kurtçuk'u nasıl kurtarabileceğimizi düşünsün."

Wiglaf gerçekten de kafa patlatıyordu. "Kafesin kapısını Grubella açıp kapıyor," dedi sonunda. "Demek ki anahtarın yerini biliyor."

"Eh, anahtarın nerede olduğunu ona soramayız," dedi Erica.

“Neden olmasın?” dedi Wiglaf, masanın üzerinden kızın yatağına atlarken.

“Ne yapıyorsun, Wiggi?” dedi Dudwin.

Wiglaf cevap vermedi. Grubella uykusunda dönerken, Wiglaf olduğu yerde donup kaldı. Sonra yastığın üzerinde sürünerek dev kızın kuşağına yaklaştı.

“Grubella... Grubella...” diye fısıldadı Wiglaf. “Ejderhanın kafesinin anahtarı nerede? Anahtar nerede?”

Grubella homurdandı ve tekrar döndü; neredeyse Wiglafı eziyordu.

“Grubella!” diye tekrar denedi Wiglaf. “Bana anahtarın yerini söyle.”

“ANAHTAY,” diye mırıldandı Grubella, uykusunda. “ANAHTAY BENDE.”

Aniden, Wiglaf dışarıdan gelen ayak seslerini duydu.

“*Sakkkklannnnn, annnneeee,*” dedi Kurtçuk.

Herkes saklandı. Wiglaf, Grubella'nın Pembe Ejderha'sının altına girdi.

BAM BAM!

Biri basamakları tırmanıyordu!

Asi Anahtar

Dev anne, “UYURKEN ÇOK TATLI GÖRÜNÜYORSUN, GRUBELLA,” dedi, kızının yatağında parmak uçlarında yaklaşırken. Eğilip Grubella’nın alnına bir öpücük kondurdu. Sonra pembe ejderhanın başını okşadı.

Ejderhanın altında, Wiglaf yukarı aşağı sallanırken ezilip ezilmeyeceğini merak etti.

Bayan İriokka burnunu çekti.

“BU ODA İNSAN KOKUYOR,” dedi, ağzını şapırdatarak. “KOKULARI BERBATTIR AMA TATLARI HARİKADIR. AH, ŞİMDİ BİRKAÇ İNSAN ATIŞTIRMAK İÇİN NELER VERMEZDİM!”

Eyvah! diye düşündü Wiglaf. *Bizi bulup yiyecek!*

“AH! DEMEK İNSAN GİBİ KOKAN SENSİN, EJDERHA,” dedi Bayan İriokka.

“*Bennnn?*” dedi Kurtçuk.

Wiglaf devin yine burnunu çektiğini duydu.

“SEN,” dedi dev kadın. “YARIN, PRENSES KIVILCIM, BANYO YAPACAKSIN.”

Wiglaf, devin parmak uçlarına basarak Grubella'nın odasından çıktığını duydu. Rahat bir nefes aldı. Sonra başını doldurulmuş ejderhanın altından çıkardı.

“Bu çok yakındı,” diye fısıldadı, dev kızın kolu Pembe Ejderha'ya dolanıp onu da yakalarken.

“Uhhhh!” Grubella ejderhasını tutup kendine çekerken, Wiglaf korkuyla yutkundu. Zor nefes alıyordu! Bir şeyler yapmazsa, Grubella onu boğacaktı!

“Anahtar nerede?” diye sordu Wiglaf, zorlukla konuşarak. “Pembe Ejderha bilmek istiyor; anahtar nerede?”

Grubella uykusunda gülümsedi ve ejderhayı bıraktı.

“AHH, PENBE EJDEYAA,” diye mırıldandı.
“ANAHTAYI YAŞTIYIMIN ALTINDA ŞAKLA-
DIYIMI ŞEN DE BİLİYOYŞUN.”

“Yaştık mı?” dedi Wiglaf, şaşırarak.

“Yastığının altındaymış!” diye fısıldadı Erica,
masanın üzerinden.

“Ama o kadar çok yastığı var ki!” diye homur-
dandı Angus.

Bu doğruydı. Yatağın yarısı yastık doluydu.
Hepsinin altını aramak, Ejderha Avcıları Oku-
lu’nun bahçesinde avlanmak gibi olacaktı.

“Ben bulurum,” dedi Dudwin. Yatağa atladı
ve en yakındaki yastığın altına daldı.

Wiglaf, Kurtçuk’a baktı. Ejderha burnunu
parmaklıklara dayamıştı. Yüzünde umutlu bir
ifade vardı.

Bir an sonra, Dudwin’in başı iki yastığın ara-
sından çıktı. “Buldum!” diye bağırdı.

“Şşşşttt!” diye uyardı arkadaşları.

Dudwin ellerini ağzına kapadı. “Pardon!” dedi.

Wiglaf, yastıkların arasından Dudwin’in yanı-
na gitti. Janice, Angus ve Erica, yatağa atladılar.
Birlikte, dev yastığı bir kenara ittiler.

Anahtar oradaydı. Tıpkı kuş kafesi gibi, o da bakırdan yapılmıştı. Bir tarafı halka şeklindeydi ve çift dişli uzun, ince bir gövdesi vardı. Grubella'nın odasındaki her şey gibi, anahtar da dev boyutlardaydı.

Janice sakızıyla balon şişirip patlattı. "Belki birlikte kaldırabiliriz."

Beşi anahtarın etrafında toplandılar. Janice bir ucunu tuttu ama zorlukla kaldırabildi.

"Vay canına, amma ağırmış!" Angus tuttuğu tarafı bıraktı.

"Kendimizi biraz daha zorlayalım. Başarabiliriz..." dedi Erica. Ama kendinden o kadar da emin görünmüyordu.

"Peki ya tüye ne dersin, Wiggi?" dedi Dudwin.

"Evet!" dedi Wiglaf. Hemen kuştüyü kalemi kemerinden çıkardı.

"Durun!" dedi Erica. "Anahtar da halı gibi tatile çıkmak isteyebilir. Bence en iyisi onu uyardırmadan önce kendimize bağlayalım. Böylelikle istediğimiz şeyi yapacağından emin olabiliriz."

Erica, Pembe Ejderha'nın boynundaki pembe kurdeleyi çözdü. Sonra anahtarın etrafına sardı

ve kurdelenin iki ucunu Wiglaf'a verdi. Wiglaf bir eliyle kurdelenin uçlarını tutarken, diğer eliyle kuştüyü kalemi anahtara sürdü.

*“Gıdıkla, sürtün, zaman akarken,
Seni uyandırıyorum, KALK hemen!”*

Wiglaf kuştüyü kalemi tekrar kemerine takarken, anahtar titremeye başladı. Sonra ayağa fırlayarak dikildi ve üstündeki suyu atan bir köpek gibi tepeden tırnağa silkindi.

“Anahtar...” diye başladı Wiglaf. Ama ancak bu kadarını söyleyebildi.

Anahtar yastıkların arasında sıçramaya başladı. Wiglaf o kadar şaşırmişti ki neredeyse kurdelenin uçlarını bırakıyordu ama neyse ki tutmayı başardı.

“Bırak!” diye bağırdı anahtar. “Bırak beni! Gitmem gerek! Eve gitmem gerek!”

“Dinle, anahtar. Seni uyandıran benim,” dedi Wiglaf, kurdelenin iki ucunu sıkıca tutarak. “Bize yardım edersen, gitmene izin veririm.”

“Bırak! Bırak beni!” diye bağırdı anahtar. “Gitmem gerek!” Vahşi bir at gibi zıplayıp duru-

yordu. Yastığın üzerinde zıplamaya başlamıştı ve Wiglafı da peşinden sürüklüyordu. Bu halıdan da kötüydü; çok daha kötü.

“Bırak!” diye bağırdı anahtar. “Eve gitmem gerek!”

“Wiglaf, durdur şunu!” diye fısıldadı Erica. “Grubella’yı uyandıracak!”

Wiglaf başıyla onayladı. Bir daha sıçradığı anda kurdeleyi çekti ve anahtarın kendisini yakaladı.

“Bırak!” diye bağırdı anahtar. “Bırak! Bırak beni!”

Wiglafı devirmeye çalışarak, zıpladıkça zıplıyordu. Wiglaf sıkıca tutundu ve bacaklarını anahtarın etrafına doladı. Anahtar yastıkların üzerinden sekerek masaya doğru geldi. Wiglaf kurdeleyi çekerek anahtarı kafese yönlendirmeye çalıştı. Daha önce hiç ata binmemişti; midilliyeye bile. Ama bunun da asi bir atı yola getirmek gibi olması gerektiğini düşündü.

Wiglafın arkadaşları peşinden koştular.

Anahtar masaya çarptı.

BAM!

“AHHH!” diye haykırdı anahtar, Grubella'nın yatağına gerisin geri düşerken.

Grubella'nın gözleri açıldı.

“Wiglaf, dikkat et!” diye bağırdı Dudwin.
“Dev kız uyandı!”

“Uç Kurtçuk! Kurtul!”

Grubella dev gözlerini kırıştırdı. Doğrulup oturduğunda, Ejderha Avcıları Okulu öğrencilerinin yastıklarının üzerinde koştuğunu gördü.

“YÜYA MI GÖYÜYOYUM?” diye sordu.

“Evet!” diye seslendi Angus. “Rüya görüyorsunuz. Kapa gözünü hemen, çabuk!”

“YÜYA GÖYMÜYOYUM,” diye bağırdı dev kız. Sonra dev gibi bir çığlık attı: “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA
A AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

Tekmelemeye ve bağırmağa başlamıştı: “ANNNEEE! YATAYIMDA MİNİK, KOYKUNÇ, İĞYENÇ İNŞANLAY VAAAAYYY!”

Erica ve Janice masaya doğru atıldılar ve ayağa kalkmaya çalıştılar. Erica ipi alet kemerinden çıkarıp Angus ile Dudwin'i yukarı çekti.

Wiglaf hâlâ anahtarla uğraşıyordu. Anahtar da hâlâ atlayıp zıplıyor, masanın üzerinde oradan oraya sekiyordu.

“ANNNEEE!” diye böğürdü Grubella. “İNŞANLAYDAN KOYKUYOYUM!”

“*Dikkkkatttt, annnnnneeeee!*” diye seslendi Kurtçuk.

Aniden, anahtar sıçramayı bıraktı. Bir şey kokluyormuş gibi, sivri ucu titriyordu.

“Gitmem gerek... Gitmem gerek... EVE!” diye bağırdı anahtar. Sonra bir ok gibi yerinden fırlayarak kilide doğru uçtu.

“*Aaaaaaaaayyyyyy!*” diye bağırdı Kurtçuk, üzerine gelen anahtarı görünce.

“Wiglaf, atla!” diye bağırdı Angus.

Anahtar kilide girip dönmeden hemen önce, Wiglaf atladı. *TIKIR!*

Kafesin kapısı açılıvermişti.

TIKIR!

Şimdi anahtarı kapıyı tekrar kilitlemişti.

TIKIR!

Açık!

TIKIR!

Kilitli!

TIKIR!

Wiglaf masanın üzerinde ayağa kalkmaya çalıştı. Kafesin parmaklıklarına tırmandı, doğru tı-kırtıyı bekledi ve o an geldiğinde, bütün gücüyle asılarak kafesin kapısını açtı.

Kurtçuk sırtarak dışarı fırladı ve kanatlarını açıp silkelendi.

Grubella'nın ağzı açık kalmıştı. "HAYIIIIYYY! GİTME, PYENŞEŞ KIVIYCIM!"

Dev kız, Pembe Ejderha'yı yere fırlatarak Kurtçuk'a doğru uzandı.

Kurtçuk, Grubella'nın elinden zor kurtuldu. Hemen masadan havalandı ve tavana doğru uçup daireler çizmeye başladı. Bir yandan da bağıırıyordu: "Annnnnnnneeeeeee! Annnnnneeeee-eeee!"

Wiglaf ayak sesleri duyuyordu!

Grubella'nın uluması dev annesini uyandırmıştı.

“HAYATIM?” diye seslendi Bayan İriokka, merdiveni tırmanırken. “KÖTÜ BİR RÜYA MI GÖRÜYORSUN?”

“Kaçın!” diye bağırdı Janice.

“Ama nereye?” diye bağırdı Angus.

Wiglaf çaresizce etrafına bakındı. Yere nasıl ineceklerdi? İple uğraşacak zamanları yoktu. Atlayacakları kadar da yüksekti. Ayrıca, peşlerinde devler varken şatodan kaçmaları mümkün değildi.

O sırada Kurtçuk aşağı indi ve masanın üzerine kondu. Kanatlarını kapadı.

“Sırrrrtımaaaa binnnı, Annneee!” diye bağırdı. “Binnnnn, efenddddimmm. Hepppinnnii-izzzz!”

AKKUT üyeleri hemen ejderhanın sırtına tırmandılar.

“HAYYIIIIYYY!” diye bağırdı Grubella. “ŞEN BENİM EJDEYAAMŞIN! GİDEMEZŞİNN!”

“Uç, Kurtçuk, havalan!” diye bağırdı Wiglaf.

Kurtçuk kanatlarını deli gibi çırttı. Ama masadan kalkamadı. Deşi birlikte onun için çok ağırdı.

BAM BAM BAM!

Bayan İriokka'nın ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Grubella masaya doğru atıldı ve havalanmaya çalışan ejderhaya uzandı. Birincisinde kaçırdı ama ikincisinde yakalayacaktı.

“İniyorum, aşağı atlayacağım!” diye bağırdı Wiglaf.

“Annnneeee, hayırrrrr!” diye bağırdı Kurtçuk. Kanatlarını daha güçlü çırptı.

“Uç, Kurtçuk!” diye bağırdı Wiglaf. “Hoşçakal, benim sevgili ejderham!”

Ve ejderhanın sırtından indi.

Şatodan Muhteşem Kaçış

Wiglaf indiği anda, Kurtçuk havalandı. “PYENŞEŞ KIVIYCIMMM!” diye bağırdı Grubella. Kurtçuk’un kuyruğuna uzandı ve kıl payı kaçırıldı.

“Uç, Kurtçuk!” diye bağırdı Wiglaf, masanın üzerinden. “Kaçıp git!”

Kurtçuk havaya yükselirken ve Grubella’nın uzanamayacağı bir seviyeye ulaşırken, dev anne elinde bir meşaleyle odaya daldı.

Wiglaf, bir trol bebeğin eteğinin altına daldı.

“GRUBELLA, HAYATIM?” dedi Bayan İriokka. “NELER OLUYOR? SORUN NE?”

Kurtçuk ve yolcuları, tavanda daire çiziyorlardı.

“YUKAYDA, ANNE!” dedi Grubella, işaret ederek. “İNŞANLAY EJDEYAAMI ÇALIOY!”

“ENDİŞELENME, HAYATIM!” diye bağırdı Bayan İriokka. “EJDERHANI YAKALARIM BEN. KENDİM DE GÜZELCE İNSAN ATIŞTIRIRIM BİRAZ!” Meşaleyi Kurtçuk’a doğru salladı. Kurtçuk daha da yükseldi. Janice, başını tavana vurmamak için eğilmek zorunda kaldı.

Grubella bağırp duruyordu. Bayan İriokka insanlara daha iyi ulaşabilmek için bir taburenin üzerine çıktı.

İki dev eli Kurtçuk ile meşgulken, Wiglaf saklandığı yerden çıktı. Bir fikri vardı, işe yarayabilirdi. Kuştüyü kalemi kemerinden çıkarıp Pembe Ejderha’ya koşarak kalemi oyuncağa sürtmeye başladı.

*“Gıdıkla, sürtün, zaman akarken,
Seni uyandırıyorum, KALK hemen!”*

Pembe Ejderha’nın düğme gözleri kıpırdandı. Peluş pembe kanatlarını açtı ve doğruca dev kızı uçu.

Grubella, havalanan oyuncağa hayretle bakıyordu. “PENBE EJDEYAA?” dedi.

“Evet, benim,” diye bağırdı Pembe Ejderha. “Haydi bebeklerinle birlikte çay partisi verelim!”

“AH, EVET, PENBE EJDEYAA!” diye bağırdı Grubella, Kurtçuk ile kurtarıcılarını unutarak. “ÇAY PAYTIŞI!”

“Ayy!” dedi Angus. “Ayak parmaklarım kavrulacak!”

Grubella'nın annesi kolunu kaldırdı.

“Dikkat et, Kurtçuk!” diye bağırdı Janice, ejderhanın sırtından.

Dev, alevler Kurtçuk'a uzanacak şekilde meşaleyi havaya savurdu!

Kurtçuk akrobasi yapmaya başladı. Havada iki takla atarak alevlerden korunmaya çalıştı. Meşale, Kurtçuk ve AKKUT üyelerinin az önce durduğu yerden geçti.

“ANNE!” diye bağırdı Grubella. “BAK! PENBE EJDEYAA CANLANDI!”

Bayan İriokka kızına ve oyuncağına baktı. “BU HARİKA, HAYATIM,” diye seslendi. “SA-

NA HİÇ ATEŞTE KIZARMIŞ İNSAN YEDİRMİŞ MİYDİM?” Meşaleyi tekrar salladı.

Ama artık Kurtçuk gücüne kavuşmuştu. Alevden kolayca sıyrıldı ve havada üçlü salto atarak annesine doğru dalışa geçti.

Wiglaf, Kurtçuk’un kuyruğunu yakaladı. Kurtçuk tekrar kanat çırpıttı. Janice, Wiglaf’ı kemerinden yakaladı ve sıkıca tutunmasına yardım etti.

Bayan İriokka, meşaleyi ejderhaya doğru savurdu ama büyük farkla ıskaladı.

Kurtçuk şato duvarındaki bir yarığa doğru uçtu. Wiglaf ve arkadaşları başlarını eğdiler ve aniden kendilerini dışarıda buldular! Açık gökyüzünde uçuyorlardı!

Aşağıdan, Bayan İriokka’nın böğürmeleri geliyordu:

“SİZ SÖR İRİOKKA EVİNE DÖNENE KADAR BEKLEYİN! SİZİ O YAKALAR!”

“Ah, haydi oradan Bayan İriokka!” diye bağırdı Erica. “Ancak rüyada görürsün!”

“Git sülük havuzu sümüğü ye!” diye bağırdı Wiglaf, kuyruk bölümünde oturduğu yer-

den. Sırıttı. Kaçmışlardı. Kurtçuk artık güven-deydi!

“Yaaahuuuu!” diye bağırdı Janice. “Bu şimdi-ye kadarki en muhteşem savaştı!”

“Teşşşsekkkkürrrlerrr, annneeee!” dedi Kurtçuk. “Kaffeessssttte yaaşşşşaaammamak güzzze-ellll değıllllldi. Birader Dave’i görrrmekkkk iss-tiyorrrrumm!” Bir kez daha hapşırduğunda, neredeyse yolcularını düşürüyordu.

Kurtçuk, AKKUT üyelerini Devistan Krallığı’ndan çıkardı.

Kara Orman’da kanat çırparken, Wiglaf yerde dolaşan tüylü ve sarımsı bir şeyi fark etti. Elini kemerine attı. Kılıcı oradaydı ve ama kuştüyü kalemini kaybetmişti.

Zelnoc bir kez olsun haklı çıkmıştı. Kuştüyü kalem, sadece Kurtçuk’u kurtarmak içindi. Kaybettiğini öğrenince, Zelnoc’un kızmamasını umuyordu. Zizmor’un da bir yerlerde tatile çıkmış bir uçan halı görünce çok fazla kızmaması için dua ediyordu. Dev bir bakır anahtar, hâlâ kilidinde dönüp duruyordu. Pembe bir oyuncak ejderha ise, dev bir kızı mutlu ediyordu.

Kurtçuk güneş yükselene kadar uçmaya devam etti.

“İşte Ejderha Avcıları Okulu!” diye bağırdı Janice.

Kurtçuk bir tarlaya indi. “*HAPPPPŞUUUU!*” diye hapşırdı.

“Birader Dave’in yanına git, Kurtçuk,” dedi Wiglaf, ejderhanın başını okşarken. “O seninle ilgilenir. Ejderha Avcıları Okulu’nda görüşürüz.”

“*Brrrr,*” dedi Kurtçuk, keyifle. Ejderha Avcıları Okulu öğrencileri sırtından inerlerken bekledi. Sonra kanatlarını açtı ve doğruca Ejderha Avcıları Okulu kütüphanesine doğru yola çıktı.

“Altınsız döndüğümüz için Mordred Dayı’ya ne diyeceğiz?..” diye sordu Angus, AKKUT üyeleri Ejderha Avcıları Okulu’na doğru yürüyüşe başladığında.

“Gerçeği,” dedi Wiglaf. “Keşiş Kulübesi’ndeki ejderhanın hiç altını olmadığını.”

“Mordred Dayı çok kızacak,” dedi Angus. “Ama sonuçta, zaten devamlı sinirli.”

“Hiç altınımız olmadığını kim söyledi?” dedi Dudwin.

“Ne demek istiyorsun, Dud?” diye sordu Wiglaf.

“Öt,” diye emretti Erica.

Dudwin sırttı. Elini tüniğinin altına soktu ve bir altın gerdanlık çıkardı. Ucunda minik, altından bir taç vardı.

“Bu dev kızın bebeğinin gerdanlığı!” dedi Wiglaf.

“Evet.” Dudwin başıyla onayladı.

“Dud, onu çaldın mı?” dedi Wiglaf. “Bu seni devlerden farksız hale getiriyor!”

“Durun, bu gerdanlık bana tanıdık geldi,” dedi Erica. “Taçın üzerinde herhangi bir yazı var mı?”

Dudwin tacı ters çevirip okudu: “*Kraliçe Barb’a, Sevgiler, Kenny.*”

“Tahmin etmiştim,” dedi Erica. “Bu gerdanlık anneme ait.”

Dudwin sırttı. “O halde biri çalmışsa, çalandan çalmak hırsızlık olmaz.”

“Onu kraliçeye geri vermelisin Dud,” dedi Wiglaf.

“Ah, annemin bir milyon gerdanlığı var,” dedi Erica. “Birinın Dudwin’de kalmasına ses ı-karmaz sanırım.”

“Gördün mü, Wiggi?” dedi Dudwin. “Sakla-yabilirim.”

“Ya da Mordred Dayı’ya altın yerine verebilir-din,” dedi Angus.

“Bu, Mordred’i mutlu eder,” dedi Janice.

“Pekâlâ,” dedi Dudwin, sırtarak. “Eğer bir sonraki maceranızda da beni yanınıza almaya söz verirsiniz.”

“Bana uyar,” dedi Erica. “Tırmanma becerin bize yararlı oldu.”

“Sen iyi bir çocuksun, Dud,” dedi Janice. “İş-te, bir sakız al.”

“Teşekkür ederim!” dedi Dudwin, hevesle.

Wiglaf gülümsedi. Belki de kardeşi o kadar kötü değildi. Sonuçta, iyi bir tırmanıcıydı ve Mordred için bir hazine bulmuştu.

“Karar verdiğimiz şeyi yaptık,” dedi Erica. “Kurtçuk’u Soylu Şövalyeler Konservatuvarı ej-derha avcılarından kurtardık.”

“Grubella'nın evcil hayvanı olmaktan da,” dedi Angus.

“Görev tamamlandı!” diye bağırdı Wiglaf, Ejderha Avcıları Okulu asma köprüsünden koşarak geçip okullarına dönerlerken.

Ejderha Avcıları Okulu
Yıllığı

Kurucular

Felsefemiz

Sör Herbert ile Sör Ichabod, Ejderha Avcıları Okulu'nu kurarken bugün bile hâlâ geçerli olan basit bir ilkedен yola çıktılar: Ne kadar güçsüz, ödleк, tembel, düztaban, kokuşuk veya isteksiz olursa olsun, her çocuk altın peşinde bir ejderha avcısına dönüşebilir. Ejderha Avcıları Okulu'nda geçen dört yıldan sonra delikanlılar hem aileleri hem de seçkin okulumuz için bir zenginlik kaynağı olabilirler.

(* **) (***)

* Ejderha Avcıları Okulu'nun kesinlikle kâr amaçlı bir kuruluş olduğunu hatırlatırız.

** Ejderha Avcıları Okulu, ejderha avcılarınca ele geçirilen altınların bir bölümüne el koyma hakkını saklı tutar.

*** Bu altınların ne kadarının öğrencimizin ailesine verileceğine değerli müdürümüz Mordred karar vermektedir. Her durumda bu miktar altınların 1/500'ünden az, 1/499'undan da çok olmayacaktır.

Okul Müdürü

Muhteşem Mordred

Mordred, Ejderha Pataklayıcıları Yüksekokulu'ndan ikincilikle mezun oldu. Öteki öğrenci Lionel Flyzwattar Ejderha Şişleme Hazırlık Okulu'nun müdürü olmuştu. Mordred uzun yıllar Ejderha Tokatlayıcıları Alternatif Okulu'nda yarı zamanlı okutman olarak çalışırken çamur güreşi konusunda

yakından ilgilenme şansı buldu. Flyzwattar'ın eğitim işinden çok para kazandığını görünce 974 yılında Ejderha Avcıları Okulu'nu kurdu ve halen müdürlüğünü yapıyor.

Lakabı: Uyuz Mordred

Hayali: Kucak dolusu altın

Gerçek: Henüz tek bir altın görmüşlüğü yok

Sırrı: "Taşfırın Erkeği Mordie" takma adıyla çamur güreşi yaptı

Gelecekle ilgili planları: Zengin olur olmaz emekli olup Bahamalar'a gidecek.

Yönetim Kurulu Üyesi

Leydi Lobelia

Lobelia Müthiş Mordred'in kız kardeşidir ve Eğer-Bu-Yazıyı-Okuyabiliyorsan-Moda-Tasarımcısı-Olabilirsin Okulu'ndan mezun olmuştur. Lobelia Husky Kralı Felix ve Rüküş Eric'in moda danışmanlığını da yapmıştır. 979'da Lobelia yaşayan en kıdemli şövalye olan Sör Jeffrey Yarakabuğukaldıran ile evlenmişti. Leydi unvanını da o zaman kazanmıştı, fakat (ne yazık ki!) kendisine kalan çok az miktarda serveti tek bir kere yapmış olduğu alışverişte harcaayıp bitirmişti. Leydi Lobelia Ejderha Avcıları Okulu'na yaptığı sık ziyaretlerinde haykırdığı, "Ortaçağ'da yaşıyorum diye orta yaşlı görünmek zorunda mıyım yani!" sözıyla bilinir.

Lakabı: Leydi Lo Lo olarak

Hayali: Modaya korkunç uygun giyinmek

Gerçek: Korkunç!

En iyi sakladığı sır: Karanlık Çağ'daki İndirime Girmiş Ucuzcu Mağazaları

Gelecekle ilgili planları: Çocuklara yeni üniforma:
El örgüsü taytlar ve dantelli tunikler

Öğretmenler

Sör Mort du Mort

Ejderha Avcıları Okulu'nun Başlangıç, Orta ve Usta sınıflarının sevilen öğretmenidir. Bir zamanlar müthiş bir ejderha zurgalayıcısı olduğu söylenir durur. (Ne demek olduğunu bilmiyoruz, ama ürkütücü bir şey olduğu anlaşılıyor.) En son çarpışması ejderhaların en korkuncu olan Şövalye Ufalayıcısı ile olmuş. Ne yazık ki, daha ilk anda kafasına aldığı sert bir darbe nedeniyle birazcık kafayı yemiştir.

Lakabı: Kaçık

Hayali: En müthiş ejderha avcısı olmak

Gerçek: Hayaliyle alakası yok

Sırrı: Hatırlamıyor

Gelecekle ilgili planları: Biraz kestirmek

Koç Wendell Plungett

Plungett Ejdarha Avcıları Okulu'nda Beden Eğitimi Bölümü'ne katılmadan önce yıllarını Kara Orman'da macera aramakla geçirmiş, sonunda ormanı terk edip ejderha avcılığı günlerini geride bırakmıştır. Koç Plungett, Hiçbiryer Bataklığı'nın kuzeyindeki en bulunmayan en adaleli erkekti. "Kalas gibiyimdir!" dediği biliniyor. Ejderha Avcıları Okulu'nda çeşitli şapkalar ve miğferler giyer. Beden Eğitimi öğretmenliğinin dışında, şişleme antrenörlüğü, dans öğretmenliği ve özel müfettişlik gibi görevleri vardır. Genç bir kızla tanışmak ve mum ışığında yemek yemek için can atmaktadır.

Lakabı: Koç

Hayali: Taş gibi sert olmak

Gerçek: Fufu adlı pelüş oyuncak ejderhasıyla uyur

En iyi sakladığı sır: Saçını şöyle bir çekin de görün

Gelecekle ilgili planları: Aşkını bulmak

Birader Dave

Ejderha Avcıları Okulu'nun kütüphanecisidir. Ejderha Avcıları Okulu'na nasıl gelmiştir?..

Ailesi birkaç nesildir şeker-cilik yapan Dave'in sattığı şekerler Başparmak Köyü'nün üç çocuğunu dış-siz bırakınca duyduğu vic-dan azabı nedeniyle kendi ni borçlu hissetmiş ve insan-

lığa başarılması çok güç bir iyi-lik yapmaya karar vermiştir. Bunun

için de okumanın yazmanın bir zaman kaybı olduğuna inanmasıyla ünlü Ejderha Avcıları Okulu'na kütüphaneci olmaya ve öğrencileri bunun aksine ikna etmeye kendini adanmıştır.

Lakabı: Birader

Hayali: Kütüphanede kitap okuyan çocuklar

Gerçek: Kütüphanede uyuyan çocuklar

Sırrı: Cliff'in ders notlarından yararlanıyor

Gelecekle ilgili planları: Şeker kâğıtlarına mâniler yazmak

Profesör Prissius Pluck

Profesör Pluck, Turşucu Hurşit Özel Okulu'ndan mezun oldu ve Fen Bilimleri Profesörü olmak için Ejderha Avcıları Okulu'na geldi. Uzmanlık alanı Çoktan Seçmeli Testler. Profesör Pluck'ın öğrencileri:

- a) Profesör Pluck'ın ne kadar çok tükürük saçabildiğine hayret ediyorlar,
- b) Ön sıralara oturmamaya dikkat ediyorlar,
- c) Okul müdürü Mordred'e kendilerini başka sınıfa alması için yalvarıyorlar,
- d) Yukardakilerin hepsi.

Lakabı: Bay Salyalı Surat

Hayali: P'leri doğru bir şekilde telaffuz etmek

Gerçek: Saçılan tükürükler

En iyi sakladığı sır: Hiç tükürük köftesi yemedi

Gelecek için planları: Yarık dudakları iyileştirme üzerinde çalışma

Memurlar

Tava

Tava'nın nasıl Ejderha Avcıları Okulu'nda aşçıbaşı olduğunu kimse bilmiyor. Kimilerine göre Mordred bu harap şatoyu satın aldığı anda o zaten mutfaktaymış ve orada kalmış. Kimilerine göreyse bulaşıkları çok çabuk yıkadığı için Leydi Lobelia onu bu işe almış. Kimilerine göre ise okulla ilgili öyle karanlık sirlara sahipmiş ki onu işten atamıyorlarmış. Ama şimdiye kadar onun iyi bir aşçı olduğu için bu işi yaptığını söyleyen tek bir kimse bile çıkmamış.

Lakabı: Adı Tava olan birine nasıl bir takma ad takılabilir ki?

Hayali: Temiz bir mutfak

Gerçek: Temiz bir mutfak hayaldir

Sırrı: Ara sıra şato hendeğinde köpük banyosu yapıyor

Gelecekle ilgili planları: Aşçılık okuluna yazıldı

Yorick

Yorick, Ejderha Avcıları Okulu'nda İzci Başkanı. Mas-karalıktaki becerisini Şen Şarkıcılar ve Çıtır Dansçı-lar'la birlikte geçirdiği yıl-lardan edinen Yorick, *Kül-kedis*'ndeki Cam Terlik rolüyle de ödül kazanmıştı.

Üç Ayı masalındaki anne ayı rolünü alamayınca kendisine yeni bir yol çizmeye karar verdi.

Mordred'in onu gördüğü gece Ayılar Yolu'nda ayı kılığında dolaşmış. Kılık değiştirmedeki ustalığını fark ettiği için de onu hemen İzci Başkanı yapmıştı.

Lakabı: Bu da Kim?

Hayali: Kılık değiştirme ustası olmak

Gerçek: Mordred'in ayak işlerinin ustası

En iyi sakladığı sır: Kral Ken gibi giyinmekten hoşlanıyor

Gelecek için planları: Tavşan kıyafetini yitirmek

Öğrenciler

Pinwick'li Wiglaf

Yeni öğrencimiz Wiglaf, yanında Başparmak Köyü'nün bile metropol kadar büyük kaldığı küçücük bir köy olan Pinwick yakınlarında bir izbelikten gelmiştir. On üç çocuklu bir evde büyüdüğü için de okuldaki yatakhane hayatına hemen uyum sağlamakta zorlanmamıştır.

Ancak Koç Plungett'in peruğunu şişlediği için de okula iyi bir başlangıç yaptığı söylenemez. Çok işin var Wiglaf! Seninle çok eğleneceğiz.

Hayali: Kahraman bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Cebinde hâlâ bebekliğinden kalma bez parçası taşıyor

Ders dışı faaliyetleri: Hayvan Dostları Kulübü Başkanı, Yılanbalığı Yemekten Bıkanlar Kulübü Başkanı, Tava'nın Kurulama Ekibi Havlu Serme Görevlisi, Domuz Sevenler Kulübü Kurucusu

En sevdiği yer: Kütüphane

En sık söylediği söz: *Erhaba-may, Patya-paday!*

Gelecekle ilgili planları: Altın bulmak

İntikamcı Angus

Mordred ile Leydi Lobelia'nın yeğeni olan Angus ortalıkta, ya, "Ben sizlerden biriyim!" ya da, "Dayıma söylerim ha!" diyerek yürür. Bu 1. Sınıf öğrencisinden güçlü bir ejderha avcısı olabilecek midir? Yoksa günün birinde Tava'nın yerine mutfakçı mı terfi edecektir? Bizce ikincisi. Haydi Angus, boşuna uğraşma!

Hayali: Ejderha Avcıları Okulu'ndaki yemeklerde daha çok çeşit

Gerçek: Yılanbalığı, yılanbalığı, yılanbalığı!

Ders dışı faaliyetler: Ejderha Avcıları Okulu Mutfak Kulübü'nün Başkanı, Dişlek Dürümcünün Yeri'ni ziyaret. Satış temsilciliği

En sevdiği konu: Öğlen yemeği

En sık söylediği: "Karnım hâlâ aç!"

Gelecekle ilgili planları: "Ejderha Pişirmenin 101 Yolu" kitabını yazmak

Eric von Royale

Eric çok uzak bir yerden gelmiş. (Yani kayıt formuna öyle yazmış.) Bu 1. Sınıf öğrencisinin durumu biraz tuhaf. Kendisi normal ve ortalama biri olduğunu söyleyip duruyor ancak o zaman o yatağındaki ipek yatak örtüsü ne peki? Ailesi gerçekten de Sör Lancelot'un yakın dostları mı? Gerçekten de Tava ona Temiz Tabaklar Kulübü'nü kurması için rüşvet verdi mi?

Hem Allah aşkına, bu çocuğun sağ kolu sınıfta sürekli parmak kaldırmaktan ağrımıyor mu?

Hayali: Yiğit bir ejderha avcısı olmak

Gerçek: Sadece öğretmenlerin maskotu

Ders dışı faaliyetleri: Sör Lancelot'u Sevenler Kulübü, Zırhı Parlatma Kulübü, Ayın Ejderha Avcısı Kulübü, Ejderha Avcıları Okulu Amigolar Takımı Kurucusu ve Bestecisi.

En sevdiği konu: Hepsi!!!

En sık söylediği söz: "Avcıların en müthiş olanı ben..."

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Avcıları Okulu'nu devir almak

Cesur Baldrick

Baldrick için bu önemli bir yıl. Baldrick Ejderha Avcıları Okulu'ndaki 1. Sınıf'ın genç delikanlısı olarak onuncu yılını kutluyor. Daha gidecek çok yolun var, Baldrick! Yeni öğrencilerden herhangi biriniz iplerle ilgili ne bilmek istiyorsanız, doğru kişi Baldrick'tir. Kafeteryanın yılanbalığını ne zaman kesinlikle yememeniz gerektiğini, Profesör Pluck'ın sınıfında nereye oturmanın daha yararlı olduğunu ve derse geç kaldığımızda müdüre nasıl bir mazeret bulacağınızı size o söyleyebilir. Yeter ki ona herhangi bir sınav sorusunun cevabını sormayın.

Hayali: Dünyayı dolaşmak

Gerçek: Devamlı akan burun

Ders dışı faaliyetler: Ejderha avcılığı egzersizleri

En az ilerleme kaydeden kişi ödülü sahibi

En sevdiği konu: "Soruyu tekrar eder misiniz?"

En sık söylediği: "Ev ödevimi ejderha yedi!"

Gelecekle ilgili planları: Ejderha Şişleme Hazırlık

Okulu'na geçmek

Reklamlar

KRAL ARTHUR'UN SAVAŞ ZIRHLARI MAĞAZASI

Kral Arthur'un Savaş Zırhları Mağazası
Tam tepesine ineceğiniz anda tangur
tungur edip ejderhayı uyandıran zırhlardan
usandınız mı? Hemen Kral Arthur'un Savaş
Zırhları Mağazası'na gelip sessiz ve hafif
zırhları görün. Unutmayın, Kral Arthur'un
Zırhları en iyisidir!

YANDIM ANAM RAPTİYELERİ

İşkence yöntemleri değişebilir, ama rap-
tiyeler kalıcıdır. Yandım Anam Raptiyeleri
en ağzı sıkı şövalyeleri bile geveze bir papa-
ğana çevirir.

Yandım Anam Raptiyeleri: Benzerlerin-
den biraz daha iyi!

KAÇIK JACK'İN GARAJI

Avcılar Yolu'nda. Başparmak Köyü'ne yakın garaj. Uygun aylık fiyatlar.

İsterseniz arabanızı bırakın. Bekçi falan yoktur ve çizik, oyuk, yamuk, kayıp tekerlek ve benzeri saldırılardan dolayı sorumluluk kabul edilmez.

Kaçık Jack'in elinde koca bir baltayla bir arabayı parçaladığı yalnızca bir söylentidir.

DİŞLEK DÜRÜMCÜNÜN YERİ

Yılanbalığı yemekten bıktınız mı? Bir de Dişlek Dürümcünün Yeri'ni deneyin. Ucuz değil ama yılanbalığı servisimiz yok.